

MODLITBY

Modlitba před jídlem

Za tuto potravu, která živí a udržuje naše fyzická těla a za Tvoji Milost pro naše duše jsme vděčni Tobě, ó Bože. Kéž se všechny bytosti nasytí a radují z potravy. Amen!

Modlitba po jídle

Kéž všechny bytosti vycítí Tvoji duchovní Přítomnost, ó Bože. Amen!

Modlitba po probuzení

Otče Bože, zde jsem k Tvé službě, Tvá vůle staň se mnou. Děkuji Ti za milost tohoto nového dne a prosím Tě o sílu, o vedení, o pomoc a o ochranu. Prosím za všechny sestry a bratry, kteří hledají světlo, aby ho našli. Za všechny bytosti prosím o Milost Boží. Šťastny ať jsou všechny bytosti. Amen!

Modlitba před usnutím

Otče Bože, zde jsem k Tvé službě, Tvá vůle staň se mnou. Děkuji Ti za milost prošlého dne a prosím Tě o noční ochranu. Prosím za všechny sestry a bratry, kteří hledají světlo, aby ho našli. Za všechny bytosti prosím o Milost Boží. Šťastny ať jsou všechny bytosti. Amen!

Modlitba k Nadjá o přímé vedení či o setkání učitele

Ó, Ty Božství v nitru tohoto těla. Tobě Lásku a Poslušnost. Toto já nezná nikoho jiného, ke komu by se obracelo než k Tobě. Přesto jsi zahaleno do neproniknutelné temnoty. Ty jsi předmětem tohoto pátrání, ale jak je možno Tě nalézt? Jestliže pouze pomocí Tvého Světla v některé jiné lidské podobě, v nějakém učiteli, dej, aby tato bytost jej směla brzy potkat a poznat ho, jakmile ho potká. Ale jestliže Ty si přeješ, aby toto já Tě poznalo přímo bez pomoci jiného, pak musíš Ty Svoji milostí otevřít bránu, která vede do nitra, neboť já jsem bezmocný, abych tak učinil.

Filosofická modlitba – cvičení oddanosti

Pro moderního hledajícího je nyní mnohem obtížnější než dříve nalézt čas pro meditaci nebo získat pro ni vhodné okolnosti. Neměl by se oddávat zoufalství, poněvadž se mu otevírá ještě jiná účinná cesta – cesta modlitby. Ti, kteří nemohou meditoval, nebo kteří mohou meditoval jen po dlouhých přestávkách, ti mají stále dobrou možnost udržet spojení s nebeskou Duší pomocí modlitby. Těm především je určena tato filosofická modlitba. Avšak modlitba je velmi nutná pro všechny hledající, neboť pomáhá očistit nebo zjemnit city a později vede k intuici.

Většina lidí začíná svou modlitbu prosbou o něco. To není správné. Modlitba je aktem oddanosti a lásky k Bohu, je projevem pocitu, že existuje něco vyššího, s čím lze vstoupit ve spojení. Modlitba není pouhou žádostí, je předně a hlavně aktem uctívání a lásky k Bohu. Teprve po tomto aktu byste měli žádat něco pro sebe; hlavně ovšem o věci duchovní a ne fyzické. **Základem a náplní filosofické modlitby je touha po Bohu,**

hluboká oddanost a láska.

Měli byste se modlit pokud možno o samotě, můžete se však modlit s jinými, jsou-li s vámi v souladu.

Filosofická modlitba se spojuje s fyzickými pozicemi. Těch je v pořadí pět a každá pozice je fyzickým doprovodem citové a myšlenkové náplně.

Postoj první

Při prvním postoji má mysl být prudce stažena od veškeré světské činnosti jakéhokoli druhu. Má být náhle obrácena vzhůru a do prostoru ke Stvořiteli vesmíru – nejlépe s tváří obrácenou ke slunci. Modlíci se by měl myslet pouze na Vyšší Sílu, ve kterou věří, ať jí dává jakékoli jméno. Již pouhý fakt, že jsme náhle zanechali veškeré činnosti a pozvedli ruce na určitou dobu, pomůže vyvolat pozvednutí mysli. Upozornění: hlava mírně zdvižena. (Obrázek č. 1)

Postoj druhý

Tento postoj máme provádět se srdcem vylévajícím svou oddanost, úctu a uctívání Vyšší Síle. Měl by být posilován pocit osobního vztahu k Ní. Upozornění: paže a nohy jsou natažené, nejsou nepokrčené. (Obrázek č. 2)

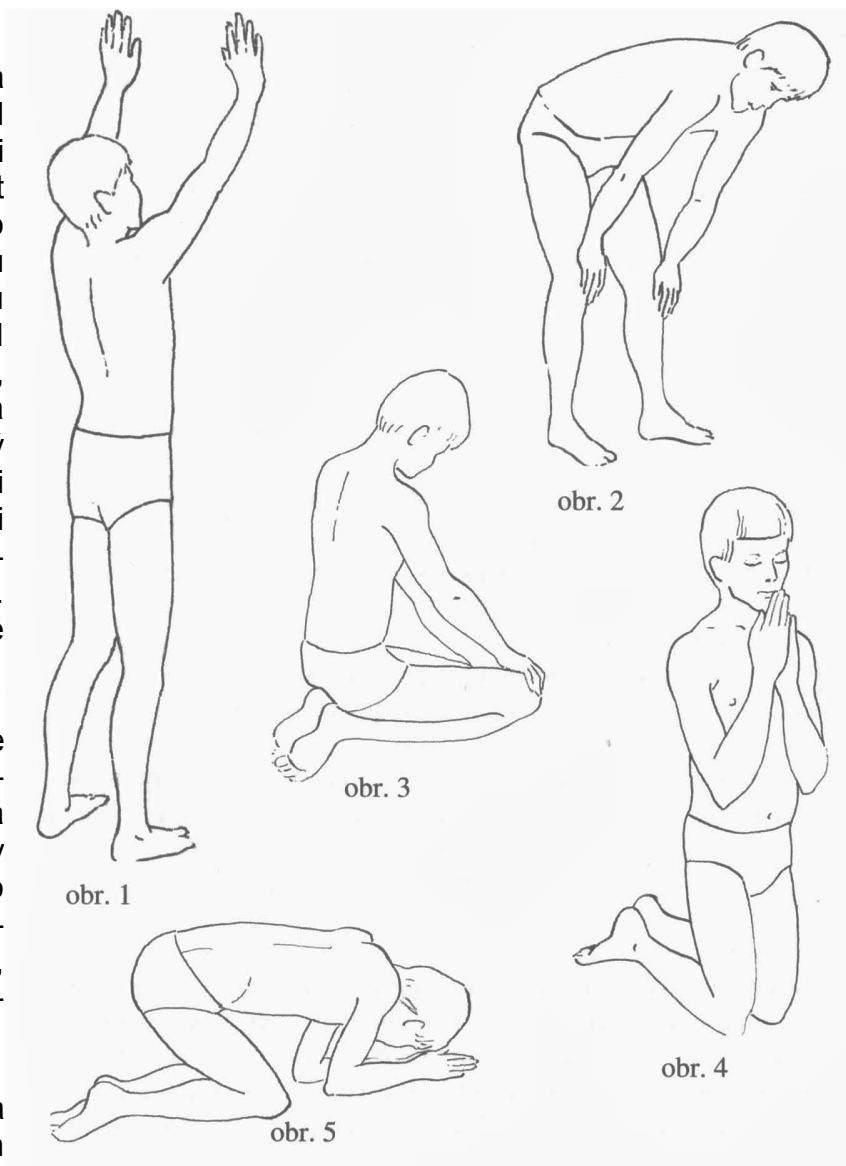
Postoj třetí

Tento postoj se má provádět s myslí i srdcem současně v plné odevzdání Vyšší Síle, v naprostém vzdání se osobní vůle. Znamená to, aby osobní já se pokorně podrobilo Vyšší vůli: „Tvá vůle staň se mnou.“ Modlete se o Milost a proste, abyste byli úplně vyzdviženi do Nadjá. Upozornění: kolena jsou u sebe. (Obrázek č. 3)

Postoj čtvrtý

Při tomto postoji se máme především tiše zpovídat ze svých slabostí a chyb v kajícím postoji sebepokoření, a pak prosit o pomoc od Vyšší Síly, abychom přemohli tyto slabosti, a o Světlo, abychom našli Milost a Pravdu.

Toto je okamžik, kdy můžeme zlepšit svůj charakter. Máme přemýšlet o vlastních chybách a zpovídat se z nich. Hlavně z těch, které ovlivňují náš život. Zpověď ovšem má být tichá. Nehledejte omluvy pro chyby. Modlíci pokoří takto své ego a rozpouští svoji marnivost. Nesmí skrývat své omyly, neboť pouze takovouto přímostí může nastat čas, kdy dostane sílu, aby je překonal.

Plni výčitek svědomí přiznávejte charakterové slabosti v kajícím sebekořujícím postoji, zpovídejte se z hříchů v jednání. Jmenujte je zcela specificky. Přiznávejte rovněž omezení, nedostatky a nedokonalosti, kterých jste si vědomi. Potom prostě Vyšší Moc o sílu k překonání těchto slabostí, o světlo k nalezení Pravdy a o Milost. Kvality nutné k působení proti těmto slabostem by se měly formulovat přesně. Tato zpověď je nevyhnutelnou součástí filosofické modlitby.

Je-li upřímná a spontánní, učiní pyšného člověka pokorným, a tak otevře první bránu v hradbě Milosti. Přinutí ho, aby si ostře uvědomil svou nevědomost a zahanbeně si byl vědom své slabosti. Člověk, který se modlí, pokořuje ego a ničí svou marnivost; nesmí proto skrývat své chyby nebo hledat omluvy. Jedině prostřednictvím takové upřímnosti může nastat čas, kdy dostane sílu k překonání oné chyby. Tato zpověď násilím stlačí modlícího se člověka dolů na zem jako pokorného žebráka a s ním i jeho sebeúctu. Ve své úzkosti znovu a stále odhaluje svou nedostatečnost a nutnost pomoci od Boha nebo od Božího člověka.

Upozornění: ruce jsou buď dlaněmi k sobě s prsty nataženými, nebo s prsty zkříženými. (Obrázek č. 4)

Postoj pátý

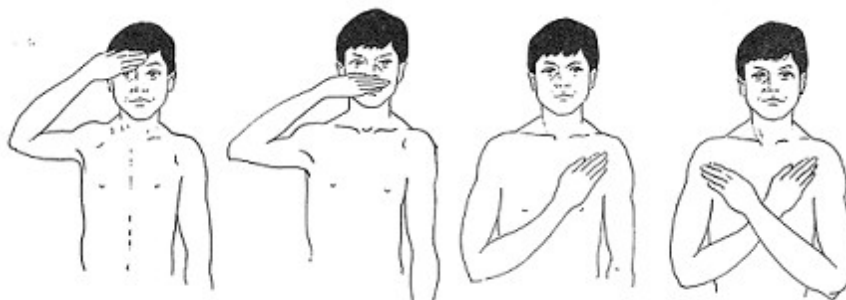
Tento postoj je výrazem dokonalé pokory, lásky, sebevzdání a oddanosti k Bohu. Lidé ze Západu se mu většinou vyhýbají. Kdo by však k němu měl vztah, měl by jej provádět. Během této pozice by člověk měl mysl vyprázdnit od všech myšlenek a utišit ji. Uvolněte city, otevřete srdce, buďte naprosto pasivní a snažte se pociťovat příliv nebeské lásky, míru a požehnání. Upozornění: čelem se dotkneme země, ruce umístíme vedle hlavy dlaněmi opřené o zem. (Obrázek č. 5)

Upozornění: Postoj první a druhý máme provádět s očima otevřenými, ostatní pak s očima zavřenými.

Každou modlitbu můžeme, pokud k tomu máme sklon, zakončit tím, že odvrátíme pozornost od sebe k ostatním lidem a prosíme za ně, přivoláváme na ně požehnání a vyzdvihujeme je do božského světla, míru a síly.

K modlitbě v postoji číslo čtyři lze přidat *gestikulace* s myšlenkami soustředěnými na službu a sebezlepšení. Vstávejte ze země pomalu a klidně tak, abyste neztratili tento vysoký stav mysli, který jste si navodili v modlitbě. Pravou ruku přitiskněte postupně na čelo, ústa a srdce a zastavte se u každého gesta. Rozhodněte se, že se budete pevně řídit ideálními vlastnostmi, o kterých jste se zmiňovali při zpovědi. Když se dotýkáte čela, rozhodněte se, že tak budete činit v myšlení, když se dotýkáte úst, rozhodněte se, že tak budete činit v řeči, když se dotýkáte srdce, rozhodněte se, že tak budete činit v citech.

Úplné zakončení každé modlitby se provádí ve stoje s pažemi zkříženými na hrudi - ruce budou spočívat na prsou, prsty budou směřovat vzhůru k ramenům. V tomto posledním stupni máte upřímně děkovat, být radostně vděčný a trvale uznalý za fakt, že Bůh je, za svůj vlastní styčný bod s Bohem a za to dobrodiní – duchovní i materiální – kterého se nám dostalo.

Filosofická modlitba – praktická a spravedlivá modlitba

Existují lidé, kteří mají námitky proti zavedení modlitby do filosofického života. Táhá se, jaký smysl má tato plačtivá žádost o nezasloužené dobrodiní ve světě, ovládaném zákonem příčiny a následku? Není nerozumné je očekávat? Nebylo by nespravedlivé vůči ostatním, kdyby byla udělena?

Tyto námitky mají svou platnost. Problém je však zahalen nejasnostmi. K rozptýlení dvou nebo tří z nich je třeba si povšimnout dvou nebo tří faktů. První je ten, že když je modlitba vysílána k Prvotnímu Bytí, k Nadjá nebo duchovnímu učiteli, je vždy vysílána k vyšší Síle, je proto pokořením ega před onou Silou. Když si vzpomeneme na úzkoprsou samolibost člověka, na potřebu ji narušit, má-li naslouchat pravdivějšímu Hlasu, než je jeho vlastní, co může být nesprávného na takovém sebepokoření? Jeho žádost ho neosvobodí od vlády zákona příčiny a následku. Jestliže se zdá, že dostává odpověď na svoji modlitbu, může být jistý, že je to z důvodů, které jsou samy o sobě platné, i když on sám tyto důvody nezná. Ale kolika modlitbám se dostává odpovědi? Každý ví, jak je tento podíl nepatrný.

Člověk, který se vážně snaží o duchovní pokrok, se bude obvykle stydět uvádět jakékoli světské přání do své svaté modlitby. Bude na sobě tvrdě pracovat, aby se zlepšil, očistil a napravil, nemusí tedy nijak váhat a modlit se – za správné věci. Bude se modlit o lepší chápání vyšších zákonů, o jasnější pohled na to, v čem spočívá jeho individuální duchovní závazek, o větší a vroucnější lásku k Nadjá.

Je zvláštní, že většina spravedlivých lidí obvykle uznává, že nemají právo dostat něco za nic, ale pokud se týká modlitby, nepociťují žádnou hanbu, když žádají o osvobození od svých zvláštních slabostí nebo obvyklých hříchů. Mají právo žádat – často mechanickým, neodbytným nebo plačtivým způsobem – o výsledek, pro který jiní lidé velmi tvrdě pracují? Není to drzost, žádat o božský zásah, který by jim měl ulehčit, zatímco jiní se vážně namáhají, aby přetvořili sami sebe?

Jak by se tedy měl člověk modlit?

Měl by prosit, aby dostal zdarma a nezaslouženě ctnosti, o které jiní lidé musí zápasit a usilovat? Není to vůči nim spravedlivější a nakonec lepší i pro něj, když, místo aby žádal něco za nic, se modlí takto: „Obracím se k tobě, ó Mistře (ó Nadjá), pro inspiraci, abych se pozvedl a překonal sama sebe, ale já vytvářím tuto inspiraci sám svou vlastní vůlí. Poklekám před tebou a prosím o vedení v životních problémech a rozhodnutích, ale já dostávám toto vedení tím, že tě beru jako příklad mravní dokonalosti, který mám sledovat a napodobit. Prosím tě o pomoc ve své slabosti a těžkosti, své temnotě a trýzni, ale já vytvářím a formuji tuto pomoc tím, že se snažím ji telepaticky vstřebat z tvého vnitřního bytí.“ Toto je jiný druh modlitby, než plačtivé žadonění, které často vystupuje pod tímto názvem a zatímco u tohoto žadonění jsou zřídka kdy vidět přímé výsledky, u této modlitby jsou viditelné vždy.

Filosofická modlitba – další rozbor v jednotlivých bodech

1.

Mnozí studenti filosofie si neuvědomují důležitost modlitby a jsou upřímně překvapeni, když se jim doporučuje, aby jako předběžnou fázi meditace zařazovali několik minut pokorného uctívání. Někteří protestují a říkají, že nevědí k Čemu nebo ke Komu se mají modlit; že Bůh jako Absolutní princip není schopen vzájemného styku, zatímco Bůh

jako všeobecný dárce laskavostí a utrpení je pouhou představou kněží a kléru. Zdá se, že si myslí, že ti, kdo začali provádět mystická cvičení – a určitě ti, kdo se dali na studium filosofie – již nepotřebují nadále modlitbu. Nemohou se však více mýlit.

Pozitivní zisk, dosažený na každém stupni Hledání, není nikdy ztracen. Úspěchy získané na náboženském stupni jsou zachovány na stupni mystickém a nesmí být odmítány, úspěchy v mysticismu se neztrácejí ve třetím a vyšším stupni filosofie. Je přirozené, že jedinec pokročil k vyššímu pojetí modlitby, ale to neznamená, že ji zcela překročil. Takový ateistický postoj nemůže být nikdy schválen. Upřímná modlitba je nutností a potěšením pro opravdového studenta.

Abychom se však vrátili k těm, kteří se stále ještě ptají k Čemu nebo ke Komu by se měli obracet ve svých modlitbách; navrhuje, aby nabídli své modlitby Tomu, v co zřejmě věří – svému vlastnímu vyššímu Já.

2.

Hledající by měl používat modlitbu. Každý den by měl padnout na kolena a prosit o Milost, nabízet sám sebe v sebevzdání se vyššímu Jáství a vyjadřovat mu svou lásku a touhu po něm. Tato ochota na minutu či dvě pokleknout, aby byla modlitbou pokořena pýcha ega, je nesmírně hodnotná. Toto mínil Ježíš tím, být „jako malé dítě“; tato pokora je inspirovanou dětskou nevinností, nikoli pošetilou dětinskostí.

3.

Jestliže chcete modlitbu bez chyby a modlitbu, která přináší výsledky, co může být lepšího než ta, kterou obvykle používal Sokrates: „Dej mi to, co je pro mne nejlepší,“ anebo ta, kterou používal jeden starý pohan: „Nechť miluji, hledám a získám jen to, co je dobré!“

4.

Modlitba je jedním z nejstarších úkonů člověka a jednou z největších lidských potřeb.

5.

Hledání začíná modlitbou a dokonce jí i končí. Žádný člověk, ať začátečník či pokročilý, si nemůže dovolit odložit tento hodnotný prostředek komunikace, vzývání, uctívání a prosby.

6.

Výzva k modlitbě, jejíž provádění stanovuje většina náboženství jednou nebo dvakrát za den a islámské náboženství pětkrát za den, má podle záměru mudrců, kteří ji původně sestavili, nejméně dva cíle. Prvním cílem je působit jako připomínka toho, čím člověk je – duší – a kam jde – nezadržitelně k Bohu. Druhým cílem je chránit nás před omezující a materializující rutinou práce nebo zaměstnání.

7.

Modlitba je velmi nutná. Pomáhá očistit a vyjasnit city. Modlitba vede později k intuici.

Nemodlete se za to, aby se věci děly tak, jak vy si to přejete, to není vždy pro vás tím nejlepším.

Většina lidí začíná své modlitby prosbou o něco. To není správné; modlitba je projevem oddanosti a lásky k Bohu. Je to projev tušení, že existuje něco vyššího, s čím je možné přijít do styku. Modlitba není jenom žádostí, je v první řadě a především úkonem

uctívání a lásky k Bohu. Teprve až to provedete, můžete žádat o něco pro sebe – samozřejmě, hlavně o něco duchovního, nikoli hmotného.

Je-li to možné, měli byste se modlit o samotě. Ale můžete se modlit s jinými lidmi, jestliže jsou s vámi v harmonii.

8.

Neexistuje žádný tak pokročilý člověk, aby se mohl obejít bez modlitby. Modlitba zaujímá velmi důležité místo v životě aspiranta filosofie.

9.

Modlitba není ničím menším než vytvářením spojení – i když volného a občasného – s životní silou ve vesmíru.

10.

Hledající by se neměl dopouštět té chyby, že by věřil, že přechod k filosofickému studiu ho zbavuje povinnosti provádět mystická cvičení nebo že přechod k mystice ho zbavuje potřeby mít zbožnou oddanost. Nevylučujeme to, co náleží nižšímu stupni, ale udržujeme to a uchováváme na stupni vyšším. Duchovní touha je životní potřebou. Hledající by měl být jako dítě u nohou své božské Duše a pokorně prosit o její milost, vedení a osvětlení. Jestliže je jeho ego silné, modlitba je oslabí. Nechť to dělá každý den, nikoli mechanicky, ale tak upřímně a s citem, až mu vstoupí slzy do očí. Hledání je integrální a zahrnuje v sobě modlitbu spolu se všemi ostatními prvky.

11.

Modlitba je rozpoložením nižšího já, když se obrací k vyššímu Já.

12.

Modlíme se, abychom se přiznali ke hříchu nebo abychom se pokořili, abychom navázali styk s Božstvím nebo abychom prosili o Milost, modlíme se v radosti i v zoufalství.

13.

Modlitba neznamená podplácení, lichocením nebo strach.

14.

Ti, kdo jsou vybaveni silným kritickým úsudkem, mohou pociťovat jako zbytečné sklánět hlavu a poklekat v modlitbě. Pro jejich osobní vyrovnanost by bylo lépe, kdyby tak činili, ale jejich námitky lze pochopit.

15.

Obracíme se k modlitbě, protože nemůžeme dosáhnout žádného úspěchu v lidském životě ani na duchovní cestě bez hledání a získání božské pomoci.

16.

V situacích, z kterých je naprosto beznadějně se zachránit před nebezpečím a smrtí, každý tvor vyrazí z hloubi srdce úzkostlivý výkřik. A to je přirozené jak zvířatům, tak lidem. Mladší to vysílají ke své fyzické matce, ti starší k Otci-Matce všech bytostí – k Bohu.

17.

Může kdokoli poctivě prohlásit, že nemůže vložit žádný cit do modlitby, žádající duchovní světlo, vedení nebo pomoc jenom proto, že o tom ví tak málo nebo tomu tak málo věří? Uvědomuje si alespoň potřebu pomoci ze zevního zdroje a může naléhavě žádat jakoukoli sílu, která existuje, aby poskytla jakoukoli dostupnou pomoc. Jelikož telepatie je faktem a mentální svět není o nic méně skutečný, než je tento svět, takovéto soustředění musí mít určitou hodnotu.

18.

První hodnotou modlitby je, že je přiznáním osobní neschopnosti a následkem toho touhou po osobním povznesení. Je to pokoření ega a začátek odpoutávání se od něho. Je to první krok k uposlechnutí Ježíšova paradoxního výroku: „Ten, kdo ztratí svůj život, najde jej.“

19.

Nicméně, je-li modlitba nepostradatelnou součástí duchovního života, její nižší pojetí pro vyšší stupeň tohoto života postradatelné je.

20.

Křesťanská modlitba před jídlem a hebrejské díkuvzdání před i po jídle byly předepisovány ze stejného důvodu, jako byly předepisovány muslimské krátké modlitby pětkrát denně. Bylo to proto, aby do každodenního života byla vnášena připomínka vyššího účelu života.

21.

Dionýsius Areopagita řekl, že existují tři druhy modlitby: pohybující se v kruhu, pohybující se ve spirále a přímá.

22.

Příliš mnoho lidí – a přitom někteří z nich sledují toto Hledání – zapomíná na důležitost jednoduché modlitby. V jejich postojích a denním životě není dostatek pokořování intelektuální pýchy u nohou vyšší Síly a v jejich postojích a denním životě je zřejmě zanedbáváno uctivé vzývání.

23.

Člověk nesmí přehlížet důležitost modlitby, obzvláště na určitém vývojovém stupni. Modlitbou není míněna mechanická formulace ortodoxní církve, nýbrž jednoduché, spontánní a vřelé uctívání, prosba o kontakt, namířená z hloubi srdce k vyššímu Jáství.

24.

Mystik musí projít počátečním stupněm, kde pohlíží na Nadjá jako na toho „druhého“, dříve než může dojít k vyššímu stupni, kde na ně pohlíží jako na své vlastní základní jáství. Z toho pramení na prvním stupni potřeba modlitby.

25.

Pravá modlitba může být něčím z těchto několika věcí: pokorným otevřením celého srdce tak, aby Božství mohlo vejít, jestliže se k tomu rozhodne, snahou o dosažení tichého spojení s vyšší Silou nebo nesobeckým úsilím chápat v určité situaci boží vůli.

26.

Návrh, aby student věnoval více času modlitbě, je předpokládán a opakován proto, že věříme, že modlitba může být velkou pomocí v jeho pokroku.

Formy modlitby

27.

Přirozenou zbožnost by student měl vynést na povrch tím, že bude pěstovat lásku k Božství, že bude svou touhu po Božství zvěšovat a že bude brát hledání Božství vážně. Tyto kvality jsou nejlépe vyjadřovány zvykem denní modlitby. Láska bude vyjádřena horlivostí, s kterou student obrací každý den své myšlenky k modlitbě; duchovní touha bude vyjádřena stupněm povznesení, kterého jeho uctívání během modlitby dosáhne, a hloubkou sebepokoření, do kterého se současně ponoří. Upřímnost se projeví základním postojem snahy po sebezlepšení, který by měl provázet celý jeho bdělý život.

28.

Každé ráno musí vnitřní práci předcházet krátká modlitba a fyzický projev úcty; první je prosbou, aby byl použit jako průchod, druhým žák hledá jinou orientaci kontaktu.

29.

Modlitba filosofa: „To, co je trvale živou přítomností v člověku: k Tomu se obracím, když mám obtíže; o Tom medituji, když jsem v tichu; To nechť žehná svou Milostí můj přechod na druhou stranu v okamžiku smrti.“

30.

Je dobře se modlit, abyste v nastávajícím roce měli více duchovní touhy, abyste byli odhodlanějšími lidmi, klidnějšími a lépe vyrovnanými hledajícími pravdu.

31.

Síla myšlenky je největší, když je inspirována tím, co je za myšlenkou, a tak v období vánoc a příchodu nového roku mystik zahrnuje ostatní do této vzpomínky, která je pro něj formou meditace a která, jak doufá, nebude pro ně bez vnitřního užitku.

32.

Pokleknutí, postoj modlitby na Západě, vyjadřuje mentální pokoru. Padnutí na tvář s čelem skloněným až k zemi je postojem modlitby na Východě a vyjadřuje stejný mentální postoj jako kleknutí, ale v nejvyšším stupni – pokoření se.

33.

Díky za Tvou přítomnost a existenci zde a nyní. Buď pochválen, že činíš život na zemi únosnější a snesitelnější, když se stává mučivý.

34.

Egyptský kněz klečel na zemi, paty podpíraly hýždě, obě ruce rozepjaté do stran, dlaně obrácené vzhůru k nebi, aby mohl přijímat neviditelné síly shůry.

35.

Modlitba je nejlepší a následkem toho neúčinnější, když je prováděna s pokorou a láskou.

36.

Rus Staretz Silouan napsal ve svých poznámkách, které zanechal po své smrti v klášteře na hoře Athos, že modlitba má být tak vysoce soustředěná, že každé slovo je pronášeno velmi pomalu.

37.

V určitém okamžiku své modlitby odevzdejte své osobní já Bohu a svou osobní vůli Jeho Vůli.

38.

Krok od veřejného uctívání k soukromému kontaktu je krokem kupředu.

39.

Buddhistický způsob projevu pocty: Dejte ruce dlaněmi k sobě. Pozvedněte paže a přibližujte ruce k obličejí, až palce spočinou na čele.

40.

Doporučuje se, abyste svou modlitbu nebo postup léčení zakončili tichým nebo vysloveným poděkováním vyšší Síle. Mělo by to být proneseno s velkou vroucností a hlubokou pokorou.

41.

TY!

Neviditelný, nedotknutelný a neznámý,
jedinou milostí, o kterou prosím,
je milost milovat Tě!
– Moje modlitba

42.

První část jeho modlitby by měla být pronášena nahlas. Jeho rty musí dát jeho myšlenke fyzické ztělesnění. To proto, že žije ve fyzickém světě a modlitba by měla být započata na stejné úrovni. Ale druhá část by měla být tichá a mentální, obrácená do nitra a pohroužená. Okamžik přechodu z první do druhé části by však neměl určovat libovolně. Tento přechod od řeči k tichu musí přijít sám od sebe a na svůj vlastní vnitřní popud.

43.

Modlitbu, jestliže se jedná o prosbu, je nejlépe formulovat buď před vstupem nebo hned po vstupu do ticha. V prvním případě je srdce čistší a jeho žádost bude moudřejší. V případě druhém, byl-li tichý styk navozen a odlesk míru je zde, srdce pochopí, že je nejlépe ponechat celý problém vyšší Síle a odmítnout úzkost, že žádosti, učiněné z nevědomosti, Sílu pouze omezují a maří.

44.

Modlitbou vztahujeme ruce po duchovní přítomnosti vyšší Síly. Modlitba by měla být uspokojena tím, že dosáhne určitého intuitivního pocitu nad a mimo veškeré každodenní osobní city. Potom, jestliže hledá něco určitého, by měl člověk žádat o více světla k chápání, více síly k sebeovládání, více dobroty srdce – ne o více dolarů v bance, více nábytku v domě, více koňských sil v autě.

45.

Nemá tomu být tak, jako tomu je u mnoha neosvícených náboženských věřících, nic

víc než žádost dostat něco za nic, prosba o nezasloužený a bezpracný osobní prospěch. Předně, je třeba se vyzpovídat z nesnází ega nebo dokonce z jeho neschopnosti najít správně vlastní cestu temným lesem života, za druhé, vyzpovídat se ze slabosti nebo dokonce bezmocnosti ega, vypořádat se s morálními a mentálními překážkami na Cestě, za třetí, žádat o pomoc při *vlastním úsilím ega* dosáhnout osvícení a sebezlepšení; za čtvrté, rozhodnout se zápasit až do konce, vzdávat se nižších tužeb a překonávat nižší city, které víří prašné bouře mezi aspirantem a jeho vyšším Já; a za páté, to má být úmyslné sebezpořování ega doznáním, že jeho potřeba vyšší Síly je naléhavá.

46.

Nevznášejte svou prosbu, dokud jste se nejdříve nedostali na nejvyšší stupeň svého oddaného uctívání nebo dokud jste nedosáhli vrcholu své mystické meditace. Teprve potom ji můžete formulovat a vyjádřit ji v přítomnosti Síly, jejíž přítomnost pociťujete.

47.

Modlící se by měl věřit, že v oné chvíli dostává to, o co prosí. Měl by to však dělat jen tehdy, když nepociťuje žádný náznak opaku, tedy chladu nebo pochyby, a teprve potom, až naváže kontakt s onou silou prostřednictvím ryzího uctívání nebo meditace.

48.

Kdykoli vznikne naléhavá situace, ve které potřebujete pomoc, vedení, ochranu nebo inspiraci, odvráťte své myšlenky od své vlastní síly a situaci pokorně položte v modlitbě k nohám vyšší Síly.

49.

Modlitby začínají doopravdy teprve tehdy, až utichnou jejich slova. Nejsou neaktivnější, když jsou rty aktivní, ale když zmlknou.

50.

Mnozí lidé utíkají k modlitbě ve slabosti zoufalství a bolesti. Jiní k ní utíkají v silné touze navodit kontakt nebo se zúčastnit svatého přijímání.

51.

To, o co se modlíme, když přání ega je vzrušené, může být nesprávné. Ale to, o co se modlíme v nejhlubším tichu přítomnosti Nadjá, bude správné, a proto bude přijato.

52.

Veřejné místo není přirozeným prostředím, ve kterém bychom měli mentálně i fyzicky zaujímat postoje upřímné modlitby. Ta je příliš intimní, citová a osobní, než aby ji bylo možno úspěšně provádět jinde než v samotě. To, co se vydává za modlitbu v chrámech, kostelích a synagogách, je proto jen kompromisem, který je diktován fyzickou nutností určité instituce. Může být docela dobrá, ale příliš často, bohužel, je to pouze přikrášlená kopie pravé modlitby.

53.

Příliš často je modlitba pouhou samomluvou, kterou člověk pronáší o svém vlastním egu svému vlastnímu egu a která je slyšena jen jeho vlastním egem. Bylo by pro něj daleko lepší, kdyby se naučil, jak udržet své myšlenky v tichosti, jak se uvést do vnímavého naslouchajícího postoje; to, co pak uslyší, ho může přesvědčit, že „Otec ví, co

potřebuje“.

54.

Ó, Bože, mám-li vůbec nějakou prosbu, pak je to tato: „Učiň, aby mé ‚já‘ bylo úplně klidné a veď mne do naprostého ticha, kde na ničem jiném nezáleží, než na tichu samotném.“

55.

Modlitba je samozřejmě jen jednou částí Hledání. Modlitba by měla být výrazem úcty a lásky člověka k vyšší Síle, Bohu nebo Duši, nebo jakkoli to chceme nazývat. Může být tichá, ale nemusí. V jeho modlitbách by měla po uctívání následovat zpověď z těch chyb a slabostí, které mu brání v plném styku s Bohem a teprve na konci modlitby by měl prosit o pomoc k jejich přemožení a o světlo, které by ho vedlo.

56.

O co se člověk má modlit? Nechť touží více než kdy jindy po Nadjá a žádá, aby byl s ním vědomě spojen, aby mu byla jeho vůle podrobena a aby bylo jeho ego očištěno.

57.

Jestliže je pocítěna přítomnost božství, není třeba vyslovovat v invokaci žádné jméno a žádná prosebná modlitba nemusí být pronášena.

58.

Při modlitbě je moudřejší příliš nemluvit, je lépe zůstat tichý, a tak poskytnout Bohu příležitost, aby k nám promluvil On.

59.

Modlitba a meditace jsou soukromými úkony člověka, netýkají se jeho vztahu k jiným lidem, nýbrž k Bohu. Proto by měly být prováděny v soukromí.

60.

Modlete se tak, že budete vnitřně naslouchat a věnovat pozornost intuitivnímu citění, světlu a síle, nikoli zpaměti naučenou formou nebo žebravým prošením.

61.

Teprve když jsme skutečně v živoucí přítomnosti tohoto posvátného Jáství, můžeme vyslovit své prosebné modlitby, ale nikoli dříve.

62.

Svou modlitbu může vždy správně uzavřít tím, že prosí o vedení a někdy tím, že žádá o odpuštění. Taková žádost však je ospravedlnitelná jen tehdy, když to není žádost o zásah do karmy, jenom tehdy, když je nesprávný čin uznán, pochopena osobní slabost, vykonána zpověď, vedoucí k lítosti a je vyvinuto skutečné úsilí o kající nápravu a mravní zlepšení. Věčné zákony karmy nepřestanou pracovat jen proto, že o to někdo žádá, a nemohou porušit svou vlastní integritu. Jsou neosobní a není možné je přimět, aby komukoli poskytovaly zvláštní privilegia nebo laskavosti. Nelze z nich snadno a lacině uniknout. Jestliže se chce hříšník vyhnout bolestným následkům svých vlastních hříchů, musí použít právě těchto zákonů ke své pomoci a nesnažit se je urážet. Musí uvést do pohybu řadu nových příčin, které budou mít nové a příjemnější následky a ty mohou působit jako protilátka proti těm původním.

Nepochopení modlitby a její nesprávné užívání

63.

Když modlitba není sobeckým obchodem, nýbrž posvátným stykem, když není zaměřena světsky, ale duchovně, když hledá vnitřní Ideál spíše než zevní věci, má naději, že bude účinně realizována.

64.

„Jestliže můžeš vykonat to, co On od tebe požaduje, On určitě udělá, o co žádáš ty,“ řekl Awhadi, středověký perský mystik. Toto je klíč k modlitbě. Neúspěch pramení z neznalosti tohoto klíče.

65.

Kdyby byl chod světa vydán na milost a nemilost každé prosbě, pronesené ústy člověka, pak by se zhroutil do chaosu a život by se stal ohromujícím zmatkem. Nikoli! – než budeme ukvapeně mluvit o vyslyšených modlitbách, měli bychom nejdříve rozlišit pseudomodlitby od modliteb pravých.

66.

Věřit tomu, že Nejvyšší Princip vesmíru může být odkloněn od své práce každou prosbou každého člověka nebo přinucen uposlechnout každou žádost každého druhu nebo být přesvědčen, aby zrušil funkci kosmických zákonů tak, aby se to hodilo jedné bytosti, které se nelíbí jejich účinky na sobě, je nejen naivní, ale také urážlivé. Neboť to by snižovalo Boha a degradovalo Ho na úroveň pouhého člověka. Tím, že připisuje více moci svým vlastním modlitbám, aspirant ve skutečnosti naznačuje, že Boží moc je o to menší.

67.

Neměli bychom kárat muže a ženy, jestliže se obracejí o pomoc ke zdroji veškeré lásky, když se nacházejí v situacích velkého strádání nebo když jsou postaveni před problémy, které je naplňují zoufalstvím, nebo když jsou sužováni nemocí, ztrátou zaměstnání či dluhy nebo když jsou zapleteni do okolností, kde jim hrozí velké nebezpečí. Jejich modlitby jsou stejně oprávněné, jako když dítě volá o pomoc matku či otce. Jejich prosba o úlevu je omluvitelná a není nevhodná. Ale nerozumné je to, že odmítají pátrat, jak dalece oni sami přispěli ke své situaci a co musí oni sami vykonat, aby ji zlepšili. Od nedospělého dítěte nelze očekávat, že bude takové pátrání provádět a jeho rodič bude muset sám vykonat vše, co je zapotřebí, aby mu bylo pomozeno, ale dospělý člověk dorostl také k určité zodpovědnosti a povinnosti. Co se pokouším říci, je, že se musí podílet s vyšší Silou na úsilí se zachránit, úsilí začínající posouzením minulých příčin, které způsobily jeho nynější neštěstí, pokračuje dále tak, že odvrátí své kroky z prošlapané stezky k požadované činnosti a končí rozhodnutím vypěstovat určitou charakterovou vlastnost nebo schopnost, která vymýtí zárodky těchto příčin. Chcete-li, nazývejte to rozumovou modlitbou. Akt modlení zde není ani rozhodně odmítán jako zcela zbytečný, jako jakýsi druh dětinského povídání sama se sebou, ani pošetile vychvalován jako správná cesta ven ze všech potíží.

68.

Kdyby lidé věděli, tak jako to vědí zřeci, jaká široká propast leží mezi tradičním organizovaným náboženstvím a náboženstvím skutečným, pochopili by, proč modlitby těchto náboženství, ať již za účelem národním nebo individuálním, tak často nedosáhnou Boha a neobdrží žádnou odpověď. Dne 26. května 1940 byla vyhlášena masová prosba k

Bohu, a to z každého domu Páně po celé Anglii a celém Britském Impériu. Britská vláda za tímto účelem vyhlásila tento den národním dnem modlitby. Ale během několik dnů se vzdala Belgie a do měsíce se zhroutila Francie. Británie zůstala v boji sama. Byla toto odpověď na její modlitby? Náboženská modlitba, je-li běžně zanedbávána a vyhledávána jen tehdy, když je od ní požadován hmotný užitek, je nejlepším příkladem „myšlení plného přání“, jaký svět kdy poznal. Jestliže odpověď Všemohoucího Božství by měla být v přímém poměru k objemu modliteb, které dostává, jestliže je Ono přístupné jen tehdy, když tyto zaříkadí formule dosahují určitého počtu, pak tibetský modlitební mlýnek si zasluhuje, aby byl na Západě vyráběn masově!

69.

Pohlížet – jako to dělá W. Tudor Pole – na úspěšné stažení vojsk z Dunkerque nebo na úspěšnou bitvu o Británii jako na výsledek zásahu církve nebo Národního dne modliteb, je pouhé upadání do pověry. Proč neříci, že okupace Belgie a pád Francie mají stejnou příčinu, neboť se také udály v přibližně stejném čase? Proč nezachránily modlitby kněží tisíce kostelů v Británii, které byly zničeny německými bombami? Nikoli – karma je mocnější než církev, evoluce je osudovější než přímluva; Británie byla zachráněna, protože to vyžadovala jak karma Británie, tak světová evoluční potřeba.

70.

Názor, že to bylo díky národním dnům modlitby, že válka nabrala jiný směr, než kterým by se byla jinak ubírala, nutno přezkoumat. Od pradávných dob měly národy takovéto dny, kdykoli byly v nesnázích a ty obvykle pozůstávaly z celonárodních proseb, aby byla nesnáz od nich odňata. Pouhé vyjádření takové žádosti nemůže samo o sobě změnit běh osudu, ani ovlivnit Boha. Pravá modlitba by měla být něčím více, něčím hlubším než toto. Musí zde být pravé pokání a nikoli pouze pokus uniknout ze situace, ke které on sám přispěl svým nesprávným myšlením a špatnými skutky. Jak málo je těch národů, které se skutečně kály; jakmile se vymanily z potíží, rychle se vrátily ke starým způsobům. Člověk může mít tu největší důvěru v hodnotu a sílu modlitby, ale k tomu, aby byla účinná, musí být opravdová a musí být správně prováděna.

71.

Citové uctívání a myšlení naplněné přáním, prováděné běžným náboženstvím, neochraňuje miliony lidí, kteří je provádějí, před následováním vůdců, kteří je vedou do války a zničení, a před zvyky, které způsobují onemocnění a šíří nákazu. Modlitba není náhražkou inteligence, ani nezabrání tomu, aby člověk nemusil prožívat výsledky svého vlastního nedostatečného ovládní své nižší přirozenosti.

72.

Je mnoho těch, kteří věří, že když budou stále žebrot, Bůh do nich zázračně vloží dobré vlastnosti, které jim chybí. Je možné dosáhnout tak velkého výsledku tak snadno? Statisíce zklamaných lidí, kteří shledají, že jsou stejní, jako byli předtím, navzdory tomu, že měsíce a léta chrlili citové prosby k Bohu, kterého si představují primitivně a dětinsky, je důkazem, že tato naivní víra je buď zneužitím a nepochopením pravé modlitby, nebo pouhou pověrou.

73.

Když uvážíme, že Bohu je vše známo, a proto mu musí být známy i všechny naše potřeby, jaký význam má poskytovat Bohu tyto informace v našich modlitbách?

74.

Jak jsou užitečné modlitby, které jsou umělé, formální a připravené? Příliš často jim chybí individuální přístup a nedovedou vyburcovat city. Přesto však by nebylo správné tvrdit, že jsou zcela bezcenné.

75.

Modlitby, které jsou naprostou rutinou, jejichž slovům nebyla nikdy věnována dostatečná pozornost a někdy vůbec žádná pozornost, jsou plýtváním času.

76.

Dogmatická nebo mechanická modlitba je opravdu bezcenná. Jediná modlitba, která má účinek, musí přicházet přímo ze srdce. Měla by být vřelá, úctyplná a spontánní, měla by vyjadřovat idealistickou touhu i duchovní potřeby.

77.

Nabízet modlitby tomu druhu Boha, o kterém většina lidí mluví, je skoro stejně neúčinné, stejně neprospěšné a stejně nerozumné, jako nabízet čokoládové bonbóny zákonu gravitace!

78.

S vymizením pověrčivosti z náboženství zmizí také plýtvání času bezvýznamnými náboženskými činnostmi. Jaký má smysl modlit se ke Zdroji o věci, které si může člověk zabezpečit sám, když použije svou přirozenou schopnost? Měl by se uchýlovat k modlitbě jen tehdy, když je jeho vlastní úsilí bezvýsledné, což je znamením, že je čas předat problém Zdroji – Nadjá. Například, jak mnoho z jeho nemocí pochází z chybného způsobu života, z nesprávné životosprávy v jídle, pití nebo myšlení? Tělo má své vlastní zákony hygieny a naučit se je, je stejně tak důležitou součástí jeho vývoje během pozemských životů, jako je učit se zákonům duchovním.

79.

Pravá modlitba je zprvu přátelství, pak kontakt a nakonec splynutí. To znamená, že je to stále větší přibližování se Nadjá. Ten, kdo žádá o věci, nedosáhl ani prvního stupně. Tyto věci jsou jen druhotnými výsledky modlitby. Určitě přijdou, neboť Nadjá zná vaše potřeby, vaše *opravdové* potřeby, a určitě se o ně postará.

80.

Člověk, který se modlí o hmotný zisk, jedná chybně; ten, kdo se modlí o duchovní blaho, je moudřejší. Člověk, který prosí, aby mu byly jeho potíže odňaty, jedná rovněž chybně, ale ten, kdo prosí o sílu a vedení, aby se uměl se svými potížemi moudře vypořádat, má větší naději, že je získá.

81.

Hodina modlitby není určena k tomu, aby člověk žebral, ale k tomu, aby se povznosl, nikoli k tomu, aby byl naplněn myšlenkami o sobě, nýbrž o Bohu. Neměl by se zabývat tímto světem, nýbrž povznést mysl nad něj.

82.

Čím více používáme modlitbu ke kontaktu a uctívání Božství a méně k prošení a žadonění, tím více budou naše modlitby vyslyšeny. Bůh nám dal jak inteligenci, tak vůli: je naší povinností je používat a rozvíjet. Modlitba by neměla být používána jako alibi, které

nás zbaví těchto povinností.

83.

Příliš mnoho lidí vůbec neví jak se modlit nebo používají meditaci k uspokojení svého sobectví. První skupina přistupuje k modlitbě s postojem „Má vůle se staň“. Druhá skupina přistupuje k meditaci se světskými touhami jako s předmětem svého uctívání. Obě skupiny dělají chybu.

84.

Přesvědčení mnoha lidí, že mohou v modlitbě k vyšší Síle požadovat splnění svých potřeb, aniž by splnili své povinnosti k této moci, je nelogické. Neměli by být tak naivní. Měli by nejdříve zjistit, jak dalece porušují svou nevědomostí vyšší zákony a jak dalece se odchyľují svou nedbalostí od zákonů hygieny. To první se týká jejich štěstí, to druhé jejich zdraví.

85.

Pravá modlitba není aktem oddanosti, který je vykonáván jen tehdy, když máme náhodou strach. Není to chvilková reakce na strach, nýbrž trvalý výraz víry.

86.

Jestliže se lidé modlí jen tehdy, když o něco žádají, jestliže myslí na Boha jen v období krize, nemohou vinit nikoho jiného než sami sebe za svůj infantilní duchovní růst.

87.

Dříve než podstoupíte riziko modlitby se žádostí o něco, dotažte se nejdříve sami sebe, zda dostat to, co hledáte, je skutečně tak moudré, jak se to zdá být; za druhé, zda si to zasloužíte; a za třetí, co podniknete, abyste ospravedlnili udělení toho, o co žádáte.

88.

Tak jako vykřikne zvíře, když má strach, a dítě, když je v nouzi, stejně tak dospělý člověk, když je ve vážném stresu, volá potichu o pomoc Boha – pokud jednostranná výchova neotupila jeho hlubší instinkty nebo je nezničil brutální život.

89.

To, co je obvykle vydáváno za modlitbu, zřídka pronikne k božské přítomnosti; zůstává to v okruhu ega, bezcenné.

90.

Bylo by nesprávné pokoušet se informovat Boha, co od něho pro sebe potřebujeme.

91.

Běžným skutkem mnoha lidí je modlit se o to, aby byla učiněna výjimka v jejich prospěch.

92.

Na oplátku za přízeň, kterou vyšší Síle věnují lidé tím, že v Ni věří, požadují uspokojování svých osobních přání.

93.

Pravým cílem modlitby není o něco žádat pokaždé, když se modlíme, ale spíše vyjadřovat touhu nižšího já po Nadjá, vyjadřovat přitažlivost, kterou pocituje ego, žijící v temnotě, po svém mateřském zdroji, žijícím ve světle.

94.

Naříkavé žadonění není modlení. Je to jiná forma dalekosáhlé malosti jáství.

95.

Jestliže si to přeje, může hledající připojit prosbu o hmotnou pomoc; k tomu by však mělo docházet jen v kritických a naléhavých situacích. Nejvyšší, a proto nejfilosofičtější použití modlitby není prosba o uspokojení světských přání, nýbrž prosba o světlo, aby rozptýlilo temnotu, šířenou těmito přáními, a úpěnlivá prosba, aby do něho vstoupila síla duše pro boj s animálními vášněmi.

96.

Jejich vlastní vnitřní ego škodí lidem víc než cokoli nebo kdokoli jiný; přesto, jak málo lidí prosí Božství o ochranu proti nim samým a jak mnoho jich prosí o ochranu proti zevním zlům?

97.

Modlitba má hodnotu do té míry, do které nutí člověka, aby přemýšlel o vyšší Síle, ale on zmenšuje tuto hodnotu do té míry, do níž spojuje modlitbu s myšlenkou na svůj svět potřeb, přání a problémů.

98.

V modlitbě je lépe o nic neprosit, ani nežádat, dokonce ne ani o duchovní věci nebo duchovní pomoc. Je vhodnější jen vzdávat hold vyšší Síle, myslet na ni zbožně, s úctou, s pokorou a především s láskou.

99.

Když se lidé modlí, modlí se většinou ego a samo za sebe. Jestliže je tento postoj udržován až do konce sezení, má Bůh velmi málo příležitosti, aby mohl oddanému cokoli říci.

100.

Mnoho modliteb pramení ze strachu, nikoli z úcty. To platí nejen pro laiky, ale i pro duchovenstvo.

101.

Čím je aspirant pokročilejší v tomto Hledání, tím je nepravděpodobnější, že bude ve svých modlitbách žádat o světské věci. V každém případě by taková prosba měla být přísně omezena. Kdokoli vstoupí do svatyně, aby žádal o světské věci, by se měl mít na pozoru, jak daleko jde v tomto směru a jak často tam chodí.

102.

Tam, kde je odpověď na modlitbu přímá a neomylná, je takovou proto, že se zbožný člověk dotkl nekonečné Síly ve svém Nadjá a jeho prostřednictvím. To neznamená, že Božství zasáhlo do neměnných zákonitostí, řízení nebo okolností pro osobní výhody tohoto jediného člověka. Znamená to spíše, že on sám čerpá ze své latentní božské

schopnosti. To se může stát jen tehdy, když postoj modlitby je tak intenzivní a tak soustředěný, že to je ve skutečnosti forma meditace.

103.

Jestliže se upřímná touha jeho srdce odráží v modlitbě, která vyjadřuje pokoru a žádá o vedení, pak bude vyslyšena. I když snad odpověď po delší dobu nepřichází, dříve či později se dostaví.

104.

Je zcela lidskou a omluvitelnou potřebou oddaného věřícího stavět do popředí jako hlavní námět modlitby specifické žádosti, jakkoli triviální, a dělat to opakovaně. Je to malé ego, které žádá Boha, v němž vidí velké Ego. Je to projev víry; je to součást náboženství na tomto stupni, což je stupeň nízký. Osobní modlitby by měly být výjimkou, nikoli pravidlem a měly by být omezeny na závažnější věci. Později mohou být omezeny na věci duchovní a nakonec zcela vynechány.

105.

Velkým pokušením je modlit se za jmenovité osoby a o zvláštní věci.

106.

Žadonění o osobní projevy přízně prostřednictvím náboženské modlitby může být plýtvání času obzvláště tam, kde je požadován božský zásah k úniku před následky vlastních činů. Může to ale také být podnět k uznání existence vyšší Síly, pokoření ega.

107.

Daleko lepší, než žádat Boha o věci, je žádat Ho o Něho samotného.

Lidská žádost, božská odpověď

108.

Sebeočist'ování je nejlepší modlitbou, sebenáprava tou nejúčinnější.

109.

Je správné a nutné provádět zpověď ve svých modlitbách v každé době, ale obzvláště v době úzkosti. Jestliže se člověk modlí od osvobození od něčeho, nestačí pouze o to žádat – to by bylo opravdu sobecké, dětinské a bez užitku. Člověk by se měl také tázat, jakým způsobem je zodpovědný za utrpení, z kterého hledá únik, nebo jak k němu přispěl. Nemělo by se skrývat nic, co by mohlo přispět k odhalení této viny. Člověk by se měl bránit přirozenému sklonu, aby vinil jiné nebo chránil svou sebeúctu. A neměl by se zpovídat jen z hříchů mravních; příčina může být v intelektuální neschopnosti, slabé schopnosti rozlišování nebo v nedostatku rovnováhy.

110.

Je běžné prosit o přemožení svých nedostatků, a to je správné; dokonce ještě běžnější je prosit o to, abychom unikli bolestným následkům svých nedostatků, ale to správné není. Jejich výsledky jsou nutné pro náš vývoj a kdyby je Bůh od nás odňal, byli bychom ochuzeni o možnost tohoto vývoje.

111.

Člověk neví, co je pro něj dobré, natož co je pro něj nejlepší. Kromě toho, jeho

omyly mohou zasáhnout jiné lidi a způsobit jim rovněž utrpení.

112.

Když stojí člověk před problémy, které zdánlivě nemají žádné vhodné řešení rozumem ani zkušeností ani radou, nechť to přijme jako náznak, že je má předat božímu zásahu. Během modlitby nebo meditace prostě o objasňující myšlenku.

113.

Příliš mnoho lidí věří ve svou vlastní slabost a v modlitbě prosí nebo vzývají vyšší Bytí, aby jim udělilo osobní sílu, ctnost nebo schopnost, která, jak cítí, jim chybí. Nicméně i oni mají latentní vnitřní zdroje, nevyužité a čekající na využití.

114.

Ten, kdo je schopen pokleknout v naprosté pokoře a spontánně se modlit ke svému vyššímu Jáství v ryzí touze po povznesení svého charakteru, se nebude modlit nadarmo.

115.

Je-li zpověď hříchů a chyb nepostradatelnou součástí filosofické modlitby, musí být snaha opustit tyto hříchy a chyby učiněna činnou součástí denního života mimo modlitbu.

116.

Dejte pozor, o co se modlíte. Nežádejte pravdu, pokud nevíte, co znamená a co všechno je v ní zahrnuto, a pokud nejste přes to ochotni ji přijmout. Neboť jestliže je vám poskytnuta, nejen že vás zbaví všeho zla ve vás, ale později pročistí i vaši mysl od egoismu. Budete schopni vydržet tuto ztrátu, která pravděpodobně nebude bezbolestná?

117.

Je lépe se modlit o to, abychom byli uvedeni do pravdy, neboť tehdy, jak Ježíš věděl a řekl: „Všechny ostatní věci vám budou přidány.“

118.

Aspirant, který je odloučen buď silou okolností nebo záměrným opuštěním od někoho, koho má rád, může sledovat běžný způsob, že se modlí o to, aby se ona osoba vrátila zpět, nebo může sledovat způsob filosofický a prosí o to, aby dospěl k pravdě, míru a síle.

119.

Způsob modlení, kterým se člověk snaží lichocením donutit Boha, aby mu dal něco, co chce, ale nemůže získat svým vlastním úsilím, předem předpokládá, že ona věc je k jeho prospěchu.

120.

Obtížný problém by měl do modlitby být vnášen opakovaně, dokud není nalezeno řešení.

121.

Proč stále obtěžovat Boha tím, aby odpovídal na vaše modlitby? Pokuste se někdy je zodpovědět sami.

122.

Jednou známkou pokroku je, když přestaneme informovat vyšší Sílu o svých potřebách, které Ona musí již znát. Další známkou pokroku je, když od Ní přestaneme očekávat dobrodiní, které bychom se měli snažit získat sami.

123.

Když člověk nechce sám přispět ke svému vlastnímu blahu alespoň tím, že se snaží zdokonalit, jaký má význam, že o to stále prosí Boha?

124.

Žádat Boha o něco, co bychom měli být schopni nebo ochotni vykonat pro sebe sami, znamená, že jsme líní a nepoctiví. Nemáme právo něco takového dělat, a proto jsou takovéto modlitby marné.

125.

Meditace na osamělém místě, vzdáleném od světa, může pomoci jiným, kteří jsou ještě ve světě, ale i to jen za určitých podmínek. Například musí být záměrně řízena k jmenovaným jedincům. Když meditace odplouvá do všeobecné atmosféry bez jediné myšlenky na druhé, je pouhým sebeponořením, neužitečným pro jiné, i když užitečným pro meditujícího. Může být zaměřena k duchovní pomoci každému, koho meditující miluje nebo mu chce pomoci. Ale neměla by takto být obrácena předčasně. Dříve než může někdo poskytovat užitečnou službu, musí k tomu získat sílu. Dříve než se může úspěšně za lidi modlit, musí být schopen čerpat sílu z toho, co je nad všemi lidmi. Dříve než se pokusí sloužit, musí získat schopnost sloužit. Měl by proto odolávat pokušení vrhat se přímo do modlitby nebo meditace ve prospěch druhých. Místo toho by měl počkat, až jeho uctívání nebo spojení dosáhne své nejvyšší úrovně bytí. Potom – a teprve potom – by měl začít z něho čerpat sílu a pomoc a světlo, které mají být altruisticky zaměřovány k druhým. Když jednou vyvinul schopnost vstupovat snadno do hluboce ponořeného stavu, potom to může používat také ku pomoci jiným. Nechť vezme jména a představy těchto lidí s sebou, když do tohoto stavu vstupuje, a nechť je tam v božské atmosféře chvíli podrží.

126.

Je všeobecně používaným náboženským rčením říkat „Bůh se o něho postará“ nebo „Bůh mu žehnej“ nebo „Nechť mu Bůh odpustí“. Vyslovovat tato slova, i když jen mechanicky a automaticky, je lepší, než vyslovovat slova, naplněná palčivou záští a nepřátelství vůči někomu, kdo nám ublížil, nebo chvět se úzkostí a strachem o někoho, kdo je v nesnázích. Většinou ale nemají žádnou praktickou hodnotu, obzvláště tam, kde téměř ztratila smysl a jsou prázdná, protože příliš častým opakováním zevšedněla.

To by se nestalo, kdyby se modlící ihned po vyslovení oněch slov posadil a hluboce, vážně a dostatečně zauvažoval o jejich slovním významu a souvislostech. Pak by si vybudoval správný mentální postoj vůči druhému člověku, který by zabránil vzniku negativních myšlenek o něm, vytvořil by pozitivnější pocity vzhledem k celé situaci, která se ho týká, nebo by pomohl vyvolat lepší vztah k němu.

Takový postup je skvělý. Je to ale převážně práce intelektu. Pro ty, kdo putují po stezce hledání Nadjá, existuje vyšší postup, který jim je přístupný, který používá duchovní síly a který je daleko účinnější v tom, že požehnání se doslova splní.

Mohou to provádět tak, že dočasně odmítnou zabývat se v mysli problémem, spojeným s druhou osobou a klidně začnou medítovat na námět metafyzických vlastností Nadjá, na to, jak je neosobní a jak úžasné jsou jeho přívlastky. Potom by měli do meditace vnést vřelou duchovní touhu a snažit se povznést do této čiré nádherné atmosféry. Když

cítí, že se jim to alespoň do určité míry podařilo, měli by v ní na chvíli setrvat a dovolit, aby nesmírný, neosobní mír je zcela pronikl. Nakonec, pouze v tomto okamžiku, a nikoli dříve, a předtím než sestoupí a vrátí se do běžného života, mohou znovu oživit myšlenku na druhou osobu a zabývat se situací, s ní spojenou. Měli by ji svěřit do péče a ochrany tohoto dobrotivého Ducha. Zde je skutečný způsob, jak docílit, aby se uskutečnila tato až příliš důvěrně známá slova požehnání.

127.

Nejlepší způsob, jak se můžeme modlit za druhého člověka, je modlitba beze slov – to znamená, že ho uvádíme do ticha; nižší způsob je modlit se za něho proneseným slovem.

128.

Hledající by neměl ani litovat, ani pohrdat těmi, jejichž slabosti jsou velmi výrazné, měl by si jen přát jim pomoci. Jestliže skutečná pomoc není v jeho moci, může tyto slabosti alespoň předat ve vrcholné chvíli své meditace do péče vyšší Síly. Tímto způsobem vytváří určitý druh mentálního spojení mezi nimi a touto Silou.

129.

Jestliže mentálně osvobodí svého příbuzného nebo přítele od svého osobního strachu a úzkosti, bude z toho mít tato osoba užitek. Bude jí pomoheno jeho telepatickým a aurickým vyzařováním, jehož pozitivní myšlenky ji budou mentálně podporovat. Je třeba se vzdát mentálního vlastnění a v mysli předat tuto osobu do boží péče.

130.

Snažíte-li se vzývat božskou Milost, když jste postaveni před nějakou opravdu zoufalou fyzickou nouzi nebo lidské řešení, snažte se nejdříve nalézt v sobě svatou přítomnost a teprve potom, až ji naleznete nebo alespoň dosáhnete nejhlubšího bodu kontempace, jakého jen můžete dosáhnout, byste měli jmenovat tu věc nebo řešení, které hledáte. Neboť potom budete vedeni nejen k tomu, zda je správné v žádosti pokračovat nebo ne, ale uvedete se také do nejpříznivějšího postavení pro zajištění milosti.

131.

Nejvyšší pomoc, jakou můžeme druhému poskytnout, není fyzická, nýbrž duchovní. A tím, že ji druhému poskytujeme, máme z ní užitek i my. Neboť povznesená nálada, milující myšlenky, pocit míru, plná důvěra ve vyšší Sílu, které se mu snažíme předat modlitbou nebo meditací, musí vzniknout nejdříve v nás samých. Z toho máme užitek my, stejně jako on. Ano, ke konci své meditace můžeme vnést vzpomínku na jiné lidi a v tichu se za ně modlit. Zázrak je v tom, že tato vzpomínka, tato modlitba, tato meditace za druhého může být účinná, i když jsme třeba v Kanadě a ten druhý v Africe. Dosáhne ho stejně jako radiové vlny.

132.

Hledající nemá právo vnášet druhé osoby do své meditace nebo modlitby, pokud o tom nejsou ony informovány nebo pokud s tím nesouhlasí nebo pokud jeho pohnutky nejsou absolutně čisté a jeho vlastní znalost toho, co dělá, není absolutně pravdivá. Ještě méně má právo je vtahovat do projevu svých přání na úkor jejich vlastní mravní bezúhonnosti jako individualit.

133.

Když se modlíte za někoho, snažte se nejdříve navázat spojení s vyšší Silou tím, že po Ní budete toužit a že se v modlitbě budete zabývat Její přirozeností a vlastnostmi. Pak, když pocítíte přítomnost této Síly – a je zcela bezpředmětné to dělat dříve – představujte si, že působí jako ochrana. Dále si představte osobu, o jejíž ochranu usilujete a postavte ji do této přítomnosti a držte ji tam.

134.

Všichni ti, kteří se pamatují na případy úspěšné modlitby, jako byly modlitby George Millera a svatého Františka, které přinesly spousty peněz pro instituce, které oni založili, si musí rovněž uvědomit, že toto byly modlitby oproštěné od ega, pro dobro druhých: nebyly pro jejich osobní prospěch.

135.

Člověk, který ještě nenašel mír a sílu Nadjá, není v postavení dávat požehnání druhým lidem.

136.

Jestliže pokus o zásah – ať v uzdravení, pomoci nebo požehnání – je úspěšný, bude se cítit povznesený při pocitu síly, která skrze něj bude proudit.

137.

Modlitba, ve které žádáme o něco, ať pro sebe či někoho jiného, je možná na určité úrovni meditace, není však možná na úrovni hlubší.

Hledající si nemůže uvědomovat žádnou jednotlivou lidskou bytost, když je hluboce ponořen do hlubokého stavu, ale krátce před tím, než do něho vejde, nebo krátce potom, když z něho vystoupí, si ji uvědomit může. Tím se stává modlitba za ni skutečnou možností.

138.

Když je hledající schopen se přimět k tomu, aby cvičil udílení tichého požehnání všem ostatním lidem a aby je cvičil jak s láskou, tak i všestranně, shledá, že je rychlým lékem proti potížím nervózní rozpačitosti. Místo aby se cítil nesvůj v přítomnosti některých lidí nebo mnoha lidí, bude cítit klid, duševní vyrovnanost. Čím to je? Protože k sobě přitahuje Milost. Toto tajemství poznal Oscar Wilde, když řekl: „Člověk nemůže vyhledávat lásku. Přichází k nám bez vyzvání dobrovolně, když dáváme lásku druhým.“

139.

Rada, že byste všeobecně neměli zasahovat do životů druhých lidí, abyste je zlepšili, nebo se nemoudře zaplétat do jejich životů, abyste jim duchovně pomohli, neznamená, že pro ně nemáte dělat vůbec nic. Můžete, přejete-li si, je láskyplně zahrnout do svých modliteb nebo meditace a udělit jim požehnání.

140.

Ti, kdo na závěr svých dopisů připojují požehnání, ale nemají duchovní sílu, aby je oživil, marní svůj čas. Ti, kdo tato slabá slova čtou, mohou cítit příjemnou naději, jsou však obětí své vlastní obrazotvornosti.

141.

Cítí, že je s ostatními lidmi v nekonečnu a to je dostatečným důvodem, aby je

zahrnul do okruhu své meditace. Nepotřebuje žádný jiný důvod.

142.

Ten, kdo sleduje tuto Stezku, může druhému pomoci tím, že drží jeho mentální obraz ve svých vlastních myšlenkách ke konci meditace a v modlitbě se dovolává Nadjá, aby této bytosti udělilo ochranu svým požehnáním.

143.

Rychlé uzdravení milované osoby, za kterou byla v tichu vyslána modlitba, je pozoruhodným příkladem síly ducha. Před takovou událostí se musí hledající skutečně pokořit. Po celou dobu, kdy nemocná osoba prožívala velkou agonii, bylo v ní vyšší Já přítomno. Hledajícímu dávalo příležitost reagovat vyšším způsobem, než je onen běžný, sobecký způsob. Tím, že se pozvedl na vyšší úroveň, mohl mít užitek stejně jako osoba, kterou miluje.

144.

Je zde případ člověka, který přišel o nohu ve válce. Co může hledající vykonat pro svého přítele? Může udělat to, že když končí modlitbu nebo meditaci, bude ho udržovat v myšlence Nekonečné Síly – udržovat víru v to, že je zcela v ochraně této Síly a vše je s ním v pořádku, neboť ho tato Síla zahaluje. Neměl by se pokoušet vymýšlet nějaké podrobnosti, jako přání, aby přítelova druhá noha byla zachráněna. Měl by ponechat celý výsledek vyšší Síle a nevnášet do záležitosti své osobní představu o této záležitosti.

145.

Hledající by měl udržovat onoho člověka, přítele nebo příbuzného, o kterého má obavy, v této pomocné a ozdravující přítomnosti, kterou on sám našel v tichu. Takto může používat mystický způsob přímlyvy za dobro někoho jiného.

146.

Nedávejte žádné „návrhy“. Vše, co je zapotřebí, je modlit se o to, abychom byli nějakým způsobem použiti pro duchovní užitek druhé osoby.

147.

Přímlyvná meditace může být prováděna pro dobro jiných lidí, pro jejich osvícení nebo uzdravení. Ale tyto prosby by nikdy neměly předcházet styk se Zdrojem; měly by jej vždy následovat. Všechny prosby je lépe předkládat na konci modlitby, nikoli na jejím počátku.

148.

Obojího je zapotřebí, modlitby i schopnosti přijímat (meditovat). Nejdříve se k Nadjá modlíme vroucně a citově tak, aby nás přivedlo k sobě blíže, pak upadneme do citového klidu a čekáme trpělivě, až se nám vnitřní já odhalí. Není vůbec nutné vypustit modlitbu proto, že také meditujeme. První tvoří vhodnou předehru k druhé. Co je opravdu nutné, je modlitbu očistit a její cíl povznést.

149.

Zatímco modlitba je jednostranný rozhovor s vyšší Silou, ve kterém jste vy ten, kdo hovoří, je meditace opakem této situace, neboť vy se stáváte posluchačem. Oddaný modlící se vyjadřuje, co je v jeho vlastní mysli, ale na tichého meditujícího působí ideje božské mysli. V modlitbě se člověk vnucuje pozornosti Boha, kdežto v meditaci se Bůh

sám uvádí do pozornosti člověka.

150.

Je pravda, že jsem ve svých vydaných knihách nenapsal téměř nic o modlitbě. Je to tím, že jsem myslel, že o tomto tématu existuje nesmírné množství literatury. Filosofický přístup k modlitbě a jejímu pochopení je trochu odlišný od přístupu tradičního. Modlitba by měla být předmluvou k meditaci a měla by pomáhat hledajícímu do meditace vstoupit.

151.

V modlitbě se pokoušíme s Bohem hovořit. V meditaci se pokoušíme nechat Boha promlouvat k nám. V tom je jeden rozdíl.

Dalším rozdílem mezi modlitbou a meditací je, že v úspěšné modlitbě je pociťována intimní blízkost se Svátostí, nikoli však totožnost s Ní, tak jak tomu je v meditaci.

Oddaný modlící se pohlíží na objekt svého uctívání jako na jsoucí vně něho, zatímco meditující člověk na něj pohlíží jako na něco, co je uvnitř něho.

152.

Když modlitba dosahuje svého nejvyššího bodu, podobá se meditaci.

153.

Každý aspirant filosofie by měl věnovat trochu času zahajovat meditaci nebo studia zbožnou, oddanou a uctivou prosbou k vyššímu Já o osvícení.

154.

Správný postup je, aby po modlitbě následovala deklarace a po obou dvou meditace.

155.

Více než před čtyřmi sty léty prohlásil dominikánský mnich Ludvík z Granady: „Kontemplace je tou nejdokonalejší modlitbou.“

156.

Modlitba musí být použita nejen jako vhodný úvod k meditaci, ale může být také úspěšně použita jako pomoc k meditaci. Tam, kde aspirant není schopen uklidnit své neklidné myšlenky, navzdory trvalému dennímu úsilí v tomto směru – neboť vytrvalost je částí tajemství úspěchu – může se modlit k vyššímu Já, aby se zmocnilo jeho mysli. Taková modlitba musí být hluboce upřímná, neustále opakovaná a oživená touhou uniknout neklidnému egu.

157.

Jestliže na modlitbu přijde odpověď, kdo nebo co odpovídá? Ortodoxní věřící je přesvědčen, že to je osobní a zainteresovaný Bůh, s kterým v modlitbě navazuje kontakt. Filosofický věřící ví, že to je jeho vlastní vyšší Já, jeho božská Duše, které se dotýká. Vše, co prvý očekává ve formě útěchy, síly a pomoci od svého osobního Boha, očekává i druhý od své vlastní Duše. A tak výsledky v praxi jsou poněkud podobné; co je odlišné, je interpretace jejich původu.

158.

Modlitba začíná být vyslyšena a odpověď počíná přicházet, když modlící začne pronikat do svého vlastního nitra, svého vlastního jáství. Neboť jediný Bůh, kterého může

dosáhnout, a jediný, který mu může pomoci, je Bůh, který je v něm, Nadjá.

159.

Od okamžiku, kdy člověk začne hledat Boha v sobě, je naděje, že jeho modlitby budou vyslyšeny. Když předtím hledal Boha někde daleko mimo sebe a bez spojitosti se sebou, modlitby nemohly být slyšeny, a proto nemohly být ani zodpovězeny.

160.

Je spíše teoretickou než praktickou záležitostí, zda tato síla je hluboko uvnitř vnitřního já, či zda je mimo, ve vesmíru; to, na čem záleží, je, že skutečně existuje a že my s ní skutečně můžeme občas vstoupit do aktivního styku, a to – vnitřní činností. A tato činnost je vyjádřena v některých případech modlitbou, v jiných meditací. Jsou-li všechny podmínky námi vytvořené správné, odpověď zprostředkující síly bude vzájemná a účinná, a tak bude zvětšovat naši vlastní sílu vzhledem k naší potřebě.

161.

Jeho modlitby a jeho touha, jeho palčivé toužení po duchovnu nejsou marné. Necht' si je jistý tím, že jsou všechny slyšeny. Jejich vyplnění však musí přijít v čase určeném Nadjám, nikoli jím. Ze semena nemůže strom vyrůst náhle. Proces růstu v přírodě uspokojuje měřítko zdravého rozumu, i když děsí měřítko sentimentality.

162.

Odpověď na modlitbu může přijít zcela neočekávaným způsobem, který si ani nepřejeme, ani se nám nelíbí. Může přijít jako zdánlivé neštěstí, neboť to může být právě to pravé „dobro“ pro nás v tuto chvíli.

163.

Kdyby odpověď na modlitbu mohla odsunout stranou univerzální zákony ve prospěch těch, kteří se modlí, pak by ve vesmíru nastal chaos.

164.

I tam, kde má modlitba správnou formu a ducha, může být následována nesprávným postojem. Pozoroval jsem mnoho takových případů, kde se toto událo, kde polovina odpovědi již přišla ve formě vedení nebo zevního kontaktu s nějakým člověkem nebo knihou nebo okolnostmi, ale protože názor o určitém řešení byl předem vytvořen, vedení nebylo rozpoznáno a bylo buď ignorováno nebo odmítnuto.

165.

Když se člověk modlí k Bohu, modlí se vlastně sám k sobě, ke svému Nadjám.

166.

Modlícímu se ego bude modlitba splněna, jestliže ho na chvíli převezme Nadjá a zcela ho do sebe vstřebá. Ale i když odpověď bude správná, nemusí to být ta, po které ego toužilo.

167.

Sílu, ke které by modlitba měla směřovat – s prosbou o její Milost, Sebeodhalení a Vedení – je vlastní vyšší Já člověka, Nadjá.

168.

Aspirant by se měl při modlení obracet ve své modlitbě na toho jediného Boha,

kterého může *poznat*, to jest, na božský Princip uvnitř sebe samého – na svou vlastní božskou Duši.

169.

Člověk, který nalézá Boha v sobě, nepocituje potřebu se modlit k Bohu, kterého je třeba hledat a na kterého je třeba se obracet ven.

Oddanost

170.

Prvek oddanosti náleží ke všem cestám. *Zbožňování* božské duše a *pokora* v božské přítomnosti jsou dvě nezbytné vlastnosti, které by měl hledající rozvíjet. Tu první vyjadřuje meditací, druhou modlitbou.

171.

Pohleďte, jak malí ptáčkové pozdravují slunce veselým švitořením a přemírou zpěvu! To je jejich způsob, kterým vyjadřují uctívání jediného Světla, které mohou poznat, světla zevního. Ale člověk může poznat také vnitřní Slunce, Světlo Nadjá. Oč větší důvod má, aby jásal a zpíval, než ti malí ptáčkové! Jenže, jak málo lidí pocituje vděčnost za tuto výsadu!

172.

Proč mám pěstovat zbožnou víru, pocítovat uctívání? Protože celkově pozvedá citovou přirozenost. Protože rozvíjí pokoru. Protože přivolává Milost. Protože to je povinnost lidské bytosti ve vztahu k jejímu Zdroji.

173.

Protože pravá filosofie je také způsobem života a protože žádný takový způsob nemůže být účinný, nejsou-li do něho zahrnuty také city, filosofie v sobě zahrnuje a pěstuje ty nejjemnější a nejzbožnější city, jaké jsou člověku dostupné.

174.

Je třeba více *bhakti* (*lásky*), obzvláště během meditace, více intenzivní a vřelé touhy cítit posvátnou přítomnost. Je třeba sestoupit z pouhého vědění v hlavě k vědění a cítění v srdci.

175.

Byl jsem udiven, když jsem se setkal s buddhisty v Orientě a s teosofy na Západě, kteří popírali užitečnost oddanosti a pohrdali její nutností. Jak může existovat vyšší život bez tohoto posvátného citu, bez této úcty, uctívání, sebepokoření, duchovní touhy a sebeodevzdání, které oddanost zahrnuje?

176.

Víra a láska k vnitřnímu Jáství je oním magickým talismanem, který vás bude posilovat a chránit, i kdybyste sestoupili do samotného pekla.

Láska ze všech největší

177.

Od základu až k vrcholu pyramidy filosofie by měl být opracován každý kámen

pečlivým přemýšlením a vřelou láskou.

178.

Prvořadým požadavkem je duchovní touha, která není jen nejasným a občasným přáním, nýbrž pevným, ustáleným a intenzivním toužením po Nadjá. Tato duchovní touha znamená hlad po uvědomění si Nadjá, žízeň po přítomnosti Nadjá, volání po ztotožnění se s Nadjá. Je to skutečná síla, která člověka pozvedá, která mu pomáhá rychleji se vzdát ega a která přitahuje Milost. Bude mít tyto žádoucí výsledky do té míry, do které je intenzivně pociťována a do které není promíšena s jinými osobními touhami.

179.

Pamatujte si, že žádné podnikání ani hnutí by nemělo být ponecháno, aby záviselo na omezených zdrojích ega. Pokorné vzývání o pomoc vyššího Já rozšiřuje tyto zdroje a má ochrannou hodnotu. Na počátku každého dne, každého podnikání, každé cesty a každé důležité práce si vzpomeňte na Nadjá a když si vzpomínáte, buďte poslušni jeho zákonů. Hleďte jeho inspiraci, jeho sílu. Učinit jej svým tichým společníkem znamená zdvojnásobit svou zdatnost.

180.

Jestliže chcete vědět, jak začít hledat vyšší Já, velmi jasnou odpověď na to dal Ježíš. Hleďte, klepejte a tažte se; modlete se k němu, a to nejen jednou, ale nesčíslněkrát, je-li to nutné, a vždy celým srdcem, s láskou, touhou, úctou.

181.

Hledající se musí věnovat každodennímu cvičení oddanosti, modlitby a meditace. Musí těmto cvičením obětovat čas, který by jinak trávil v radovánkách nebo promarnil v nečinnosti.

182.

To, co nemůže vykonat intelekt, protože je slabý, může vykonat duchovně toužící cit svou silou.

183.

Nadjá je dosažitelné, ale touha po něm musí vyvěrat z celého srdce a úsilí musí být trvalé. Nestačí toužit po duchovním probuzení jen občas. Musíme po něm toužit neustále.

184.

Na Nadjá musíme vzpomínat s láskou.

185.

Hledání není něčím, s čím by bylo možno si zahrávat; to mohou dělat jen ti, kdo o něm jenom mluví. Nastoupit Cestu nutně znamená zasvětit jí celý svůj život.

186.

Duchovní toužení hledá svou vhodnou úroveň. Vzedmuté vody lze těžko zastavit.

187.

Když někdy žák cítí, že se v něm zvedá pocit určité posvátnosti, nechť jej bez meškání posiluje. Může zmohutnět a poskytnout plodu větší sladkost.

188.

Jestliže má dosáhnout svého cíle, měl by si jej jasně představit ve své mysli a pevně podporovat svou vůlí. Měl by po něm toužit celou svou bytostí, věřit v něj celým svým srdcem.

189.

Pocit úcty, posvátné bázně a vnitřní přitažlivosti by měl být pěstován a rozvíjen tak, aby mohl přerůst do velké lásky, do citového spojení, které je plně uspokojivé.

190.

Každý čin se stává posvátnou vzpomínkou: mluvíme za Božskou Bytost, pracujeme pro ní, děláme vše, jako bychom byli jejími zástupci. A proto píše Šankara v *Saundaryalahari*: „Necht' vše, co dělám, se promění v uctívání Tebe!“

191.

Hledající nadále žije jen na Cestě a pro ni, vyhlazujíc ve svém srdci jakákoli jiná přání.

192.

Chrám Šalomouna, kdysi pyramida svou rozlehlostí, byl srovnán se zemí a jeho tisíce uctívačů zmizelo s ním. Co tedy, jak a kdy máme uctívat? Hledejme bezčasou Sílu, která překračuje staletí, nepronášeje žádná slova, ale ponořme se do ticha, neboť zde je zvuk myšlenek malého ega urážkou. Vstupme tam, kam nám radil Ježíš – hluboko do srdce. Neboť pravdu nosíme sami v sobě – ale jak málo lidí to ví! – a máme to nejtěsnější spojení s touto Silou v samotném vědomí.

193.

Milující pozornost k Nadjá by neměla být omezena na chvíle strávené v meditaci nebo modlitbě, ale měla by tvořit pozadí pro všechny ostatní myšlenky hledajícího.

194.

Indické svaté knihy doporučují zaujímat postoj uctívání před každým důležitým krokem v životě.

195.

Proč neprojeví Nadjá svou existenci a neukáže svou moc jednou provždy? Proč dovolí, aby utrpení člověka, ponechaného v nevědomosti a temnotě, pokračovalo? Vše, co má ego získat z toho, že prodělává tuto rozmanitou evoluci, je zahrnuto v odpovědi na tuto otázku.

Existuje však ještě něco více, co je možno dodat k této odpovědi. Nadjá čeká s tou nejhlubší trpělivostí, až on – člověk – dá Jemu přednost přede vším a před každým jiným. Čeká na chvíli, až touha po duši nedopřeje upřímnému aspirantovi žádný klid, až láska k božství přetrvá a převáží všechny ostatní lásky. Až hledající pocítí, že Je potřebuje více než cokoli jiného na tomto světě, Nadjá mu neomylně odhalí svou přítomnost. Proto je toužebná oddanost jedna z nejdůležitějších vlastností, kterou má hledající mít.

196.

Ego bylo vytvořeno myšlením; myšlením může být síla ega zrušena. Ale toto myšlení musí směřovat k vyšší jsoucnosti, neboť ochota ega útočit samo na sebe je

jen předstíraná. Zaměřujte myšlení neustále na Nadjá, buďte mentálně oddáni Nadjá a citově milujte Nadjá. Může pak odmítnout vám pomoci?

197.

Způsob, jak být přijat do přítomnosti Nadjá, je možno shrnout do jediné věty: *milujte Nadjá*. Toto přijetí není možné získat ani hlubokým vdechováním, ani pomalým výdechem, ani stojkou na hlavě, ani zkroucenou žabí pozicí. Dokonce ani dlouhým studiem věcí božských, ani jejich ostrou analýzou. Ale nechte lásku přijít jako první, ať inspiruje dech i výdech, stojku nebo zkroucenou pozici, připojte ji ke studiu a řiďte ji do myšlení, a pak budou tyto metody skutečně plodné.

198.

Milujte Nadjá celým svým srdcem, jestliže chcete, aby vám Ono projevilo celou svou chápající lásku.

199.

Když se božství stalo jediným objektem jeho lásky a neustálým námětem jeho meditací, příchod milostiplného osvícení nemůže být daleko.

200.

Láska je slunečním svitem pro semeno i pro plod stromu. Je částí cesty k seberealizaci a také výsledkem dosažení samotného cíle.

201.

Láska, kterou má aspirant přinášet Nadjá jako oběť, musí mít přednost přede všemi jinými láskami. Musí pronikat až do nitra srdce, do hlubiny, kam ani ta nejlepší z nich nedosahuje.

202.

Aspirant by měl udržovat posvátné přesvědčení, že tak dlouho, pokud bude chovat v lásce Ideál, jeho vyšší Já ho neopustí.

203.

Uprostřed všech svých mentálních dobrodružství a citových nehod by neměl hledající nikdy ztratit z dohledu cíl, nikdy by neměl dovolit, aby zklamání nebo labilita způsobily, že by opustil hledání.

204.

Uctívání jako únik ze zmatku, kdy poklekáme, abychom z něho hledali vedení, je dobré, ale uctívání z lásky, když jsme přitahováni duší pro ni samu, je lepší.

205.

Ten, kdo je tak naplněn láskou k pravdě a je tak opravdový, že je ochoten podřídit jí všechna ostatní přání, dostane za odměnu samotnou pravdu.

206.

Jen tehdy, když se Nadjá stane středem všeho jeho myšlení, jen tehdy bude pravděpodobné, že bude inspirovat všechno jeho konání.

207.

Jestliže hledající vytrvá a bude dostatečně trpělivý, dojde k tomu, že bude na svá cvičení pohlížet nikoli jako na suchopárná cvičení, která podstupuje s odporem jenom proto, že ho k tomu vybízí povinnost, nýbrž jako na radostný návrat, ke kterému je přitahován touhou svého vlastního srdce.

208.

Jestliže hledání od něho žádá oběť lidské lásky, bude mít sílu tak učinit? Bude schopen ukřižovat své ego?

209.

Jak blízko dojde k pravdě, může záviset na tom, jak hluboce o ni stojí.

210.

Na určitém stupni musí do jeho hledání vstoupit láska – láska k Nadjá. Neboť k jeho přeměně dojde nakonec prostřednictvím této sjednocující síly.

211.

Pokud Nadjá nemiluje hlubokým citem a s opravdovou oddaností, je nepravděpodobné, že vyvine potřebné úsilí je nalézt a potřebnou sebekázeň, která odstraňuje překážky na cestě k němu.

212.

Láska k Nadjá je nejrychlejší kůň, který nás může donést k nejvyššímu cíli. Neboť čím více je milujeme, tím méně milujeme ego a jeho způsoby života.

213.

Postoj oddanosti se nebude oslabovat růstem mystického postoje. I on bude sílit bok po boku s postojem mystickým. Bude však stále více vyřazovat sobecký zájem nebo způsob chápání, až se nakonec stane čistou láskou k Nadjá jen pro ně samotné.

214.

Proč vyhledáváme přítomnost Boží, jen když máme zmatené problémy a nepříjemné potíže? Proč jen jako žebráci nebo když jsme nešťastní, ubozí, nemocní? Nemůžeme k Němu přijít vesele jen kvůli Němu samotnému, jen z lásky k Němu?

215.

„Absolutní pravda je symbolem Věčnosti a žádná konečná mysl nemůže nikdy pochopit věčné; proto žádná pravda ve své úplnosti se v ní nemůže nikdy projevit. Aby člověk dosáhl stavu, kdy ji může vidět a vycítovat, musí paralyzovat smysly zevního hmotného člověka. Může nám být řečeno, že to je těžký úkol, a proto bez pochyby většina lidí dá přednost tomu zůstat uspokojena s relativními pravdami. Ale přiblížit se i pozemským pravdám vyžaduje nejdříve *milovat pravdu pro ni samu*, neboť jinak nebude následovat žádné její poznání. A kdo v této době miluje pravdu pro ni samu?“ – H. P. Blavatská

216.

Na Skutečnu lpěte prostřednictvím lásky.

217.

Touha po duchovním světle bude někdy provázena úzkostí, jindy radostí.

218.

Intenzivní, milující a trvalá oddanost, dokonce uctívání, které většina matek projevuje svému jedinému nebo privilegovanému dítěti, by stačila k tomu, aby provedla aspiranta všemi těžkostmi Dlouhé stezky.

219.

Láska, na které skutečně záleží, je láska k Nejvyššímu. Všechny ostatní lásky jsou pouze lacinými náhražkami.

220.

Když je myšlenka na vyšší Sílu, která vždy byla, jest a bude, tak prolnta vírou, že má explozivní sílu, hledající se blíží Pravdě.

221.

Muž i žena, jimž osud odepřel zevní lidskou lásku, mohou shledat, že jemu nebo jí nabídl velmi skutečný cit lásky božské. V takovém případě on i ona nemohou obdržet tento dar v *jeho plnosti*, dokud nepřijmou s rezignací odepření lásky lidské.

222.

Zatímco na počátku nastoupil hledání proto, že naléhavě potřeboval útěchu v utrpení, nezdaru, tragédii nebo zoufalství, nyní k němu přistupuje z vřelé lásky k tomu, co je pravdivé, dobré a skutečné.

223.

Jestliže lidé vůbec něco uctívají, uctívají Sílu, která je neskonale moudřejší a vznešenější, než je jakýkoli stav, v který se odvažují doufat, že ho vůbec dosáhnou.

224.

Někteří hledající pociťují touhu po vyšším životě tak silně, že se stává bolestnou.

225.

Uctívání a vděčnost by měly být vyhrazeny jenom pro Zdroj. Správný způsob, jak je vyjadřovat, znamená nechat je proniknout do celé své bytosti.

226.

V božském Milovaném musí nalézt své nejvyšší uspokojení, své největší pouto.

227.

Vy již nadále nechcete Boha. Vy nyní Boha milujete. To první je jen pro začátečníky.

228.

Hledající vyhrazuje své uctívání pouze nekonečnému a nepopsatelnému Neviditelnému Bytí. Bude si vážit a pokoří se před lidskými učiteli, kteří potvrzují jeho existenci, ale stejné uctívání jim dát nemůže.

229.

Čím více se oddáváme božskému kouzlu, tím méně jsme přitahováni nebo

ovlivnitelní kouzlem světa. A tak pouhé cvičení schopnosti uctívat něco, co je vyšší, než jsme my, nás postupně pozvedá blíže ke stavu bez přání.

230.

O hledajícím lze říci, že dospěl ke skutečnému žakovství teprve tehdy, až se naučí tento stav hluboce milovat a instinktivně ho chápat.

Pokora

231.

Stěžujeme si, že nedostáváme žádnou odpověď na svou modlitbu, žádající duchovní povznesení nebo světlo. Je tomu tak proto, že náš přístup k ní není správný. Člověk intelektuálně nadaný přistupuje k modlitbě s arogancí, člověk s uměleckým nadáním k ní přistupuje se svou ješitností, zatímco každý k ní přistupuje se svou pýchou. Správný postoj byl popsán Ježíšem: „Budte jako malá dítěta.“ Neboť tehdy se stáváme pokornými, cítíme se závislími a začneme odkládat ego. Tím se otevírají dveře k Nadjá a jeho milost začíná prozařovat.

232.

Nutnost pokořit se před Nadjá (což není totéž jako se pokořovat před druhými lidmi) je pro aspiranta intelektuálního typu ze všeho nejdůležitější. Rouška egoismu musí být pozdvižena a pýcha musí být jeho vlastní rukou ponížena do prachu. Pokud věří, že je moudrý a že má zásluhy proto, že pěstuje duchovní touhu, potud bude vyšší Jáství odepírat konečnou pomoc při realizování této duchovní touhy. Jakmile si přizná, že je pošetilý a hříšný, vyšší Jáství mu začne pomáhat svou Milostí, aby tyto chyby překonal. Potom, když se jeho pokora rozšíří do představy absolutní bezmocnosti, nadešel okamžik spojit ji s intenzivní modlitbou a vřelou touhou po Božské Milosti. A tato pokora k vyššímu Jáství se musí stát tak vytrvalým postojem, jakým bude přisnost vůči nižšímu jáství. Musí být vytrvalá částečně proto, že si musí neustále uvědomovat, že potřebuje a navždy bude potřebovat Milost Nadjá, a částečně proto, že musí trvale uznávat svou nevědomost, pošetilost a hříšnost. Takto se ego přesvědčuje o tom, že není moudré, a když se sklání kajícně u nohou Nadjá, začne projevovat moudrost, kterou až dosud postrádalo. Namísto aby mařilo svůj čas kritizováním druhých, využívá svůj čas ke kritice sebe. Ve starobylé teologické řeči se aspirant musí pokládat za nehodného hříšníka a teprve potom je opravdu schopen přijmout Milost. Měl by měřit svou duchovní úroveň nikoli podle nižších měřítek konvenčního davu, ale podle vznešenějších měřítek Ideálu. Jedno může způsobit, že se bude cítit samolibý, avšak druhé způsobí, že si bude připadat bezvýznamný.

233.

Soustředěnost je často cestovním pasem k duchovnímu dosažení, ale potřebuje vízum Pokory, které z něho učiní platný doklad.

234.

Musíme být dostatečně pokorní, abychom rozpoznali, jak jsme nedokonalí, ale natolik poučení, abychom rozpoznali, že ta část nás, kterou zakrývá ego, je zářivě božská. A tak pokora a důstojnost musí být v našem charakteru sloučeny a uvedeny v soulad a vyrovnány.

235.

„Nestojíš svou vlastní silou – v každém okamžiku jsi podpírán z neviditelna.“ –

236.

Pokora je nutná, ano, ale neměla by být dávana na nesprávné místo. To, že ustupujeme do pozadí před druhými lidmi a že se před nimi ponížujeme, neznamená, že duchovně postupujeme, jak se tak mnozí v nevědomosti domnívají. Pokora spočívá v tom, že ustupujeme do pozadí a pokořujeme se před Božstvím.

237.

Pokora, která je nezbytná, musí být mnohem hlubší než to, co je běžně za pokoru pokládáno. Hledající musí začít se samozřejmou pravdou, že ego ho *bez ustání* podvádí, zavádí a ovládá. Musí být připraven na to, že najde jeho vládu stejně mocnou ve svých duchovních zájmech jako ve svých zájmech světských. Musí si uvědomit, že šel od iluze k iluzi, i když se zdálo, že dělá pokrok.

238.

Dlouhá stezka usiluje o pokoru, aby pokořila a oslabila ego. Pýcha je samozřejmě plná ega, ale i pokora naznačuje, že stále ještě o ego uvažujete.

239.

Existuje určitý počet lidí, kteří nazývají sami sebe „pokročilými“, ale pravda je, že pokročili pouze do slepé uličky, odkud se jednoho dne budou muset vrátit.

240.

Budme pokorní tam, kde to je správné, ale nezapomínejme, že když se pokora změní v osobní zbabělost a zradí pravdu, potom se její ctnost změní v neřest.

241.

„Usvědčme svou pýchu z jejích hříchů ve všech věcech, i v pokání.“ – W. H. Auden

242.

Duchovní pýcha byla správně zařazena křesťanskými světcí jako zdroj podvodných úskoků a jako poslední z pastí, do níž může nastávající světec padnout. Člověk může být zcela svatý a mít sebevládu, ale když pozoruje tato dvě dosažení se samolibostí nebo spíše se sebeuspokojením, okamžitě posiluje ego – i když tím přenáší svou znamenitost ze světských záležitostí na duchovní.

243.

Pouhé rozpoznání vlastní vysoké úrovně se nemusí vždy stát záležitostí pýchy nebo domýšlivosti.

244.

Existují mystici, kteří vyvinuli značnou hloubku meditace. Navracejí se ze svého cvičení meditace s pocitem míru, jehož se dotkli, ale současně se vracejí samolibě uspokojení zážitkem a zejména dosažením, ke kterému, jak se zdá, zážitek směřuje. To nestačí. I když se zřejmě blíží k vrcholu ticha, ego putuje s nimi. Mohou si uvědomovat, kde byli, ale uvědomují si, že si toho byli vědomi. A tak byla dualita v tom, o čem oni věřili, že je jednotou. Nechvalte ego pro to, že našlo Boha. Byla to Milost, kdo učinil odhalení. Nebylo to ego. Je pravdivé, že začátečník potřebuje pokoru, ale člověk pokročilý potřebuje pokoru ještě daleko více.

245.

Jaké jsou vlastnosti malého dítěte? Dítě má pružnou mysl. Není mentálně formováno nebo předem zaujato nashromážděnými představami o životě. Je svěží. Jeho mysl není naplněna spoustou takzvaného vzdělání. Je připraveno se učit – ve skutečnosti se učí stále. A dítě má také bezelstnost ducha. Není komplikované, vázáno všemi druhy domněnek, vnučených mu společností nebo rodinou nebo médii. Nemá předsudky kasty nebo prostředí. Mimo to, dítě ještě nevyvinulo silný pocit osobnosti, který mají dospělí. Dítě je především pokorné, učenlivé, ochotné se učit. To je to, co potřebujeme my také. Pokora je prvním krokem na této stezce. Měli bychom si uvědomit, jak málo toho skutečně víme, když stojíme před velkými mystérii života. A ani tím, o čem se domníváme, že známe, si nemůžeme být příliš jisti ve věku, v kterém nauka relativity podkopává základy našich vědomostí. Musíme pochopit, že co se zdá pravdivé dnes, zítra se může zdát nepravdivé. Mnohé z nejrozšířenějších pravd minulého století byly nyní hozeny přes palubu. Nepřidržíme se žádné nauky příliš pevně.

246.

Čím výše vystupuje, tím se stává pokornější. Nebude však svou pokoru stavět na odiv světu, neboť tam jí není třeba a dokonce by to mohlo ublížit jemu i jiným. Bude pokorný hluboko ve svém srdci, kde je to zapotřebí, v onom posvátném místě, kde stojí před tváří Nadjá.

247.

Musí pokleknout před svým vyšším Já a přiznat jak slabou, jak nevědomou a jak pošetilou bytostí on je. A potom se musí modlit o Milost, žadonit jako žebrák o trochu síly, světla a míru. Taková denně se opakující modlitba je jen začátkem toho, co musí dělat, ale je to nezbytná část onoho začátku.

248.

Jen pokud je ochoten přiznat své chyby a nedostatky, existuje nějaká naděje, že se z nich vyléčí. V tom spočívá pravý vnitřní význam a hodnota zevní praxe „zповědi z hříchů“. Hlavní hodnota takové zповědi je v tom, že se ego vzdává svého vrozeného ospravedlňování sama sebe, věčného hledání alibi, svého samolibého a arogantního hodnocení sebe. Tím, že ego ve zповědi odhaluje své slabosti, je taková zповěď šokem pro jeho ješitnost a pokrytectví.

249.

Pokora: Hodnoťme všechny muže a ženy podle Ducha svatého, který je v nich; nikdy nezapomínejme, že na jejich vnějším obraze se stále ještě pracuje.

250.

Jeho postoj nemusí být absolutně pesimistický. Může si říci: „Když jsem udělal chybu, dobře, prodělávám proces duchovní experimentální metody. Některé chyby jsou nevyhnutelné, ale já je odhalím, budu je zkoumat, pochopím jejich následky a vyzískám z nich jejich význam a jejich poučení. Tím se z nich stanou stupně, po kterých budu stoupat k Pravdě. Jestliže trpím tímto neštěstím, na kterém mám svou vlastní vinu, budu stát stranou, klidný, neosobní a odpoutaný a ulomím tomu hrot postojem, zbaveným ega. Z dlouhodobého hlediska nezáleží na tom, co chci, ale na tom, co potřebuji; a jestliže potřebuji nápravu pomocí protiventství nebo neštěstí, pak je lepší, že ho prožívám.“

251.

Je mnoho toho, co musíme ponechat jako nevysvětlitelné, co musíme přijmout jako mystérium. Tím se vyhneme tomu, abychom padli do pastí hladkých intelektuálních teorií. Neměli bychom žádat to, čeho lidská mysl, protože je konečná, nemá právo se dožadovat.

252.

Vyznávání se z chyb chování a nedostatků charakteru jako součásti pravidelného cvičení oddanosti má psychologickou hodnotu zcela nezávislou na kterékoli jiné hodnotě, kterou si toto cvičení nárokuje. Vyvíjí pokoru, odhaluje sebeklam a zvyšuje sebekognání. Zmenšuje ješitnost pokaždé, když nutí kajícího, aby čelil svým chybám tváří v tvář. Otevírá zprvu cestu slitování a nakonec Milosti vyššího Jáství.

253.

Ego musí uznat svou pomíjivost, přiznat svou nestálost, a tak se stát vpravdě pokorné.

254.

Musí dojít k poznání, že jeho vlastní síla je příliš omezená, jeho schopnost pomoci sám sobě příliš malá, než aby ho mohlo absolutní spoléhání na sebe úspěšně provést tímto hledáním. Potom pozná, že styk s někým pokročilejším nebo, když nikoho nenalezne, trvalá prosba o milost Duše jsou nevyhnutelné.

255.

Co vyžaduje vyšší Síla, není otrocká pokora, ale absolutní závislost.

256.

Když se zdá, že utrpení nelze dále snášet, když člověk došel ke konci své trpělivosti, jaké jiné útočiště mu zbývá než padnout na kolena a prosit v pokoře?

257.

Když se člověk obrátí v pokoře k vyšší Síle, když z něho byla arogance vytlučena událostmi, které jsou silnější než on, poslouchá přirozený instinkt.

Odevzdanost

258.

Když můžeme plně přijmout pravdu, že Bůh je vládcem a řídící silou vesmíru, že Světová Mysl je v pozadí a vládne Světové Ideji, potom začneme přijímat i obdobné pravdy, že se božská vůle náležitě stará o všechny věci a tvory a všechny události že se dějí podle ní. To vede časem k pochopení, že ego není skutečným konajícím, ačkoli žije v iluzi, že se něčím zabývá, pracuje a jedná. Praktické použití tohoto metafyzického pochopení znamená odložit své břemeno osobního života a dovolit, aby je Prozřetelnost nesla za nás – toto je odevzdání ega Božství.

259.

Ego se nevzdává, aniž by podstoupilo krajní bolesti i krajní utrpení. Musí být položeno na kříž, odkud nemůže být již nikdy vzkříšeno, jestliže má opravdu splynout s Nadjá. Vnitřní ukřižování je proto děsivou a strašlivou skutečností v životě každého mystika, který dosáhl cíle. Jeho osud snad nevyžaduje vnější mučednictví, ale zabránit vnitřním mukám nemůže. Proto Kristus-já mluví skrze Ježíše k jeho žákům: „Jestliže

kdokoli chce jít za mnou, nechť se zapře a vezme svůj každodenní kříž a následuje mne.“

260.

Existuje všelék pro všechny problémy. To jest, postoupit je Nadjá. To je odvážný čin; bude vyžadovat veškerou vaši víru a veškeré vaše pochopení, ale jeho výsledky jsou průkazné. Nejsou však dosažitelné pro lenošné bez pevného cíle a pro nečinné snílky, pro neupřímné podvodníky, zdánlivě hledající Nadjá, ani pro pověřivé hledače něco za nic.

261.

Když někdo přestoupí z jednoho náboženství do druhého, které je starší, velkolepější, nebo když se skeptik změní ve věřícího předtím, než zemře, je tomu tak proto, že dosáhl bodu, kdy se cítí bezmocný a jeho obrana se zlomila. Musí záviset na jiných lidech, na jiných silách, než je jeho vlastní, neboť on nyní již žádnou nemá. Je jako člověk ztracený v poušti, který chce přijmout za zachránce kohokoli, cokoli živého. Co se stalo? Pravou odpovědí je, že je jeho ego úplně rozdrceno a on je připraven se odevzdat.

262.

Pokud se více bojí vzdát se ega, než touží po získání vědomí za ním, potud bude setrvávat v jeho šeru.

263.

Když na sobě pracoval ze všech sil, ale zjišťuje, že mu stále uniká trvalé duchovní vědomí, nemá žádné jiné východisko než předat svůj další vývoj vyšší Síle, než je jeho vlastní, a potom vyčkávat a nechat ji na sobě pracovat.

264.

Když se v obtížné situaci zdá, že dělat něco více je nad lidské síly, odevzdejte se vnitřnímu tichu a potom čekejte na znamení nějakého jasně viditelného vedení nebo na obnovení vnitřní síly.

265.

Existuje velké nebezpečí, že upadneme do netečného postoje *domnělého* podrobení naší vůle, což je postoj, do kterého často upadá tolik mystiků a náboženských věřících. Mezi pseudo-odevzdaným životem a pravým odevzdaným životem je hluboký rozdíl. Je snadné nesprávně vyložit větu: „Tvá vůle se staň.“ Svým příkladem dal Ježíš této větě pevný a pozitivní význam. Je možné ji lépe chápat ve smyslu: „Tvá vůle se staň *mnou*.“ Rozsáhlé zkušenosti odhalují, kolik je těch, kteří zdegenerovali až k ponižujícímu fatalismu v iluzi, že tím spolupracují s vůlí Boží; kolik je těch, kteří pro svou vlastní hloupost, nedbalost, slabost a nesprávné jednání nevynaložili žádné úsilí napravit následky svých činů, a musí proto plně snášet utrpení, které je v nich obsažené; kolik je těch, kteří se nechopili příležitosti, kterou jim tato utrpení dávala, k tomu, aby pochopili, že tato utrpení pocházela z jejich vlastních defektů nebo chyb, a aby včas zkoumali sami sebe a uvědomili si tyto defekty a chyby a vyhnuli se tak tomu, že se dopustí stejné chyby dvakrát. Důležitost dbát této rady je nesmírná. Například, mnohý aspirant pociťuje, že ho osud nutí pracovat na zbytečných úkolech v nepřiměřeném prostředí, ale když jeho filosofické chápání dozrává, začíná vidět to, co dříve vidět nebylo – vnitřní karmický význam těchto úkolů, nejvyšší výchovný nebo trestající význam onoho prostředí. Když už to jednou vykonal, může správně, a z úcty k sobě by to dělat měl, začít pracovat na tom, aby se od nich osvobodil. Pokaždé, když trpělivě ničí nesprávnou nebo pošetilou myšlenku, zvětšuje tím svou vnitřní sílu. Pokaždé, když statečně pohlíží na neštěstí s

klidným neosobním hodnocením jeho poučení, zvětšuje svou vnitřní moudrost. Člověk, který se takto moudře a sebekriticky odevzdal, může jít dále s pocitem zevního bezpečí a vnitřní jistoty, plný naděje a bez obav, protože si je nyní vědom dobrotivé ochrany svého Nadjá. Jestliže si dal práci, aby inteligentně pochopil výchovné nebo trestající lekce, které mu životní zlo přináší, může potom – a jedině potom – toto zlo překonat, jestliže se ihned v okamžiku jeho objevení obrátí do nitra a vytrvale si uvědomuje, že vnitřní božství mu poskytuje útočiště a harmonii. Tento dvojí proces je vždy nutný a neúspěchy jsou zčásti následkem nepochopení tohoto procesu.

266.

Většina lidí, kteří tvrdí, že své záležitosti předali vyšší Síle, zjišťují, že věci jdou od deseti k pěti. Je nutno tento bod vyjasnit. Nedochozí k žádnému skutečnému odevzdání, ale pouze k sebeklamu, jestliže odevzdání bylo provedeno dříve, než byl vyčerpán rozum, vůle a sebedůvěra. Pouhé ústní ujišťování o odevzdanosti nestačí; takový snadný únik z problémů finančních či jiných neexistuje. K výchově dochází, když se člověk vypořádá s obtížemi, nikoli útekem z nich ve jménu odevzdanosti. Opravdové odevzdání lze učinit, jen když je člověk dostatečně zralý. Život je boj pro všechny; jenom moudří bojují bez ega, ale bojují také, musí; protože nepřátelský element v Přírodě je vždy ve válečném stavu, boří, kde oni stavějí, podněcuje nesváry, kde oni přinášejí mír, a zotročuje mysl, kde oni vedou ke svobodě.

267.

Jestliže někdo nepoužívá vlastní iniciativu a je v odpovědích na své otázky a při řešení svých praktických problémů závislý na Nadjá dříve, než je psychologicky pro takovou závislost připraven, potom si říká o potíže.

268.

K udržení jemné rovnováhy, která ví, kdy převzít odpovědnost za vlastní rozhodování, činnost i život a kdy přesunout tuto odpovědnost na vyšší Sílu, je zapotřebí intuitivní citlivosti umělce a rozlišujícího intelektu vědce. Tvzení začátečníka, že odevzdává svůj život do rukou Boha, nestačí, poněvadž je zřejmé, že když nadále opakuje stejně pošetilé úsudky a totéž trestuhodné chování jako před tímto odevzdáním, zůstává jeho život stále v rukou osobního ega. Má-li být jeho odevzdání účinné, musí být doprovázeno povinností sebezlepšování. Odevzdanost vyšší Síle ho této povinnosti nezbavuje; naopak, nutí ho více než kdy předtím, aby ji plnil. Přesunutí osobní odpovědnosti je dosaženo jedině, když je dosaženo probuzení vědomí do vyššího Já. Do té doby se pouhé přání a následující tvrzení aspiranta nestane a nemůže stát skutečným. Může si tímto výmyslem ulevit od nátlaku závazků a od roztrpčenosti z překážek, ale úleva bude pouze fiktivní a nikoli skutečná.

269.

Veškerá povídání o vykonávání Boží vůle nabývá významu pouze tehdy, když my sami jsme si vědomi Boží existence. Každá řeč o důvěře v Boha je bezvýznamná, když si neuvědomujeme Boží přítomnost.

270.

Taková praxe nesmí být prováděna nevhodně. Je předčasné a nesprávné snažit se předávat problém vyšší Síle dříve, než byl důkladně zanalyzován a neosobně uveden do vztahu s faktory, které jsou uvnitř člověka.

271.

Velmi mnoho hovoříme na téma vykonávání Boží vůle; stovky spisovatelů, řečníků a duchovních vyslovují její chválu, ale jak málo jich využije příležitost, aby ji skutečně vyjádřili tím, že se vzdají ega.

272.

Je správné, že můžeme absolutně důvěřovat vyšší Síle. Ale mystici by se měli napřed ujistit, že ji našli a ne že pouze uvěřili nějakému podvědomému aspektu svého ega. Jinak zneužijí základní myšlenku vnitřního vedení, zfalšují nauku o vnitřním světle, i když cítí, že podle svého vlastního soudu jednají správně.

273.

Jestliže je problém vyšší Síle skutečně předán, je od něho člověk osvobozen. To odstraňuje pocit, že je jím zavalen. Když však tento pocit přetrvává, potom klame sám sebe, problém doopravdy nepředal, předal ho pouze zevně mumláním slov.

274.

Odevzdáním se Nadjá nesmí být nesprávně vysvětlováno jako odevzdání se letargii, nedostatku iniciativy, nebo jako nepřítomnost snahy. Znamená to, že dříve než vznikne iniciativa a dříve než je vyvinuto úsilí, musí člověk hledat nejprve inspiraci u Nadjá. Když toto vnitřní vedení i logické uvažování hovoří jednotným hlasem, potom může pokračovat v plánu, víře nebo činu sebejistě, beze strachu a s důvěrou.

275.

Spoléhat se nakonec jedině na Univerzální Mysl, která udržuje všechny věci, udržuje proto docela dobře i nás, je zákonem, který pracuje neomylně. Jenom to nesmí být praktikováno předčasně, neboť potom by měl člověk pouze zdání, že se spoléhá, místo spoléhání opravdového. Pro takový vztah se musí napřed připravit tím, že se dostatečně vyvine.

276.

Zaslepená zavrženíhodná apatie mnohých fatalistických orientálců není založena na skutečné duchovnosti, ale na tomto nesprávném uvažování: „Protože je celý vesmír výrazem vůle Boha a protože se každá událost děje uvnitř vesmíru, musí být každé neštěstí přijímáno jako vyjádření Boží vůle.“ Tak postupuje logika. Nejlepší způsob, jak odhalit omyl v ní skrytý, je postavit ji vedle protichůdného sylogismu: „Protože je celý vesmír výrazem vůle Boha a protože každý individuální odpor vůči neštěstí se děje uvnitř vesmíru, je takový odpor výrazem vůle Boha!“

277.

Vzdát se sama sebe neznamena vzdát se egu někoho jiného, ale jen Nadjá. Vzdávat se své vlastní vůle, aby člověk konal vůli někoho jiného, je osobní slabostí a nikoli duchovní silou; znamená to sloužit chybám a negativním vlastnostem druhých lidí, nikoli sloužit jejich duchovnímu životu.

278.

„Svěřte svůj život Bohu,“ je skvělá mravní zásada. Ale neznamena, jak někteří věří: „Uvažuj pošetile nebo chovej se bezbožně a důvěřuj Bohu, že ti umožní uniknout bolestným karmickým následkům tvého špatného myšlení nebo jednání.“ Kdyby to byla pravda, výchovná hodnota zkušeností by byla ztracena a my bychom pokračovali v

opakování stejných hříchů, stejných chyb. Kdyby toto bylo pravdivé, nemohli bychom morálně ani mentálně růst.

279.

Běžný mystik, který odevzdal Nadjá svou vůli, je jako člověk, který pluje ve člunu po proudu dolů s očima obrácenýma k nebi a s rukama složenýma ve svém klíně. Filosofický mystik, který odevzdal svou vůli Božství, je jako člověk, plující dolů po proudu s očima upřenýma vpřed na výhled, s rukama pevně svírajícíma kormidlo, aby řídil člun. Člun prvního může každým okamžikem narazit do jiného člunu nebo dokonce do břehu řeky; člun druhého bude bezpečně a s úspěchem proplouvat těmito nebezpečnými úskalími. Přesto oba, mystik i filosof, jsou udržováni a hnáni stejnými vodami, oba odevzdali své jáství a život Božství. Nicméně důsledky nejsou a nemohou být stejné. Neboť první pohrdá a odmítá používat svou, Bohem mu danou, inteligenci.

280.

Je pravda, že každá událost ve vnějším životě může být přijata jako dobrá pro vnitřní život, že nejkatastrofálnější situaci můžeme přijmout jako vůli Boha pro nás. Ale je také pravda, že dokud se nezeptáme – a správně neodpovíme – v jakém smyslu to je dobré a proč je to vůle Boha, můžeme udělat chybu v tom, že chybu v sobě nehledáme a nesnažíme se ji napravit, což ji činí dobrou a předurčenou. Neboť každá situace předkládá nejen nutnost a příležitost rozpoznat vyšší Moc při práci v našem životě, ale předkládá také úlohu sebeanalýzy a sebezlepšení.

281.

Nezbytný předběžný požadavek mystického osvícení je sebeodevzdanost. Nikdo nemůže dostat osvícení, aniž zaplatí tuto cenu. Každý člověk na kterémkoli vývojovém stupni ji může zaplatit – musí se obrátit, změnit svůj postoj a přijmout Krista, vyšší Já, jako svého vládce. Ale když se to jednou stane a Milost osvícení sestoupí, může působit jedině na takové já, jaké nalezne. Nevyrovnané ego se nestane náhle vyrovnaným. Neintelektuální ego se nestane náhle učeným. Jeho nedokonalosti zůstávají, i když jimi prozařuje světlo.

282.

Jestliže může člověk odevzdat své obavy a svou úzkost vyššímu Já, protože je přesvědčen, že je lépe schopno řešit jeho problémy než egoistické já, protože důvěřuje jeho moudrosti spíše než své vlastní pošetilosti, ale přitom se nevyhýbá lekci, kterou ony problémy obsahují, jeho odevzdání se stává aktem síly, nikoli slabosti.

283.

Když nás postihne neštěstí, je správné rezignovaně říci, že je to vůle Boha. Ale spokojit se s takovou polopravdou je nebezpečné. Zaslepuje naši současnou vnímavost a brání budoucímu pokroku. Bez citlivosti si nemůžeme situaci přesně vyložit. Bez zlepšení opakujeme chyby a znásobujeme utrpení. Moudřejší prohlášení by dodalo druhou polopravdu (jejíž nepřítomnost nás uvádí v nebezpečí), že my sami jsme ponejvíce příčinou svého neštěstí, že vůle Boha je jen vesmírný zákon příčin a následků, který nám přináší výsledky našeho vlastního myšlení a konání, našich vlastních sklonů a přirozenosti. Ano, podrobme se boží vůli, odevzdejme se v tichém souhlasu tomu, co na nás sesílá. Ale co z toho vytěžíme, jestliže to děláme slepě, neinteligentně a bez pochopení? Nemíjí lépe si uvědomit, že nám sesílá to, co zasluhujeme nebo co potřebujeme pro sebezdokonalení nebo sebezpročištění? A současně, když si to uvědomíme, neměli

bychom hledat poučení za tím, co je na nás sesláno, a tak moci inteligentně spolupracovat? Potom se vůle Nadjá opravdu stává naší vlastní vůlí. Nemáme se my, aspiranti, odlišovat od davu různými způsoby, a to i tím, že se učíme ze svých zkušeností, místo abychom je opouštěli a nechávali nevyužité a promarněné?

284.

Swámí Ramdas ve svém životopise říká: „Je mimo schopnost Tvého pokorného otroka znát důvod. Každé hnutí, které do situace Svého otroka vnášíš, je jím pokládáno za to nejlepší.“ Jsou zde dvě prohlášení, která jsou sporná a problematická. Každé hnutí? Neboť kolik z nich vzniká jako přímý důsledek jeho vlastního charakteru nebo schopností nebo sklonů nebo těch lidí, s nimiž se stýká? Kolik ze situací je výsledkem jeho vlastního přímého osobního díla? Jestliže je některá situace, v níž se nachází, způsobena karmou z předchozího zrození, je z hlediska praktického pohledu situací nevyhnutelnou, nikoli nezbytně tou nejlepší. Prostě se to *muselo* stát. Ovšem, mohl by ji on změnit v dobrou tím, že by k ní zaujal filosofický postoj, ale potom je to pravdivé o každé možné situaci bez výjimky. Tam, kde mohou být všechny situace považovány za nejlepší, žádná není nejlepší. Slovo potom ztrácí svůj význam.

Jaká jsou správná fakta za prohlášením Ramdase? Protože odevzdal svůj život Bohu a tím se opravdově zřekl světa, Bůh ho na oplátku v určitých dobách zcela jistě vedl nebo mu pomáhal a vyvolal určité situace za jiných okolností. Do této míry byla víra Ramdase plně ospravedlněna. Ale protože lidské jáství Ramdase bylo stále ještě průchodem, skrz který se musel vyjadřovat, k vytváření jiných situací nebo jejich vývoji přispěla také osobitá letora, vlastnosti a intelekt. Jeho neznalost západní civilizace vedla zcela přímo k určitým výsledkům jeho cesty po světě. Kdyby s ní byl více obeznámen, výsledky by byly podstatně odlišné. Přesto mi Ramdas osobně řekl, že Bůh řídil každý jeho krok na této cestě! To není samozřejmě osobní kritika Ramdase, který je jedním z mých milovaných přátel, ale bratrská diskuze na téma, o němž často psával nebo hovořoval a vždy tímto způsobem. Jeho závěry se mi zdály být zmatené ve světle jak filosofického poučení, které jsem dostal, tak pozorování mystických kruhů, které jsem podnikl. *Není* mimo naše schopnosti poznat důvod některých situací; rozpoznat důvod je ve skutečnosti součástí našeho vývoje. A *není* to Bůh, který zasahuje do každé triviální bezvýznamné události nebo banální okolnosti života svého vyznavače.

Ti, kteří odmítají používat rozumovou schopnost, kterou je vybavila Božská Světová Idea, budou určitě věřit, že to je „vůle Boží“, aby se jim přihodily nehody, zklamání, nezdar nebo nemoc, kterým se mohli správným myšlením nebo pozorností vyhnout nebo je odvrátit. Jsou zmateni faktem, že mimo omezenou svobodnou vůli na ně neuniknutelně a nutně působí vůle boží, ale že v rámci oné omezené svobody může jejich vlastní vůle vládnout, jak si sama zvolí.

285.

Do té míry, do které je celá jeho budoucnost odevzdána vyššímu Já, nesmí být dovoleno, aby ji plánovalo jeho ego-mysl. V této záležitosti se svěřuje do vůle Boha, protože si uvědomuje, že mu přinese jen to, co je pro něj nejlepší, nebo jen to, co potřebuje, nebo jen to, co si zaslouhuje. Věří, že vůle Boha je vůle spravedlivá. Avšak v rámci použití intuice, která se mu může dostavit jako výsledek tohoto sebeodevzdání může dovolit, aby intelekt projektoval jeho směr a narýsoval jeho cestu. Intelekt může působit při uspořádání jeho osobního života, ale musí působit v naprosté poslušnosti intuici, nikoli ega. Když potom dělá jakékoli plány pro budoucnost, dělá tak jen na pokyn vyššího Já.

286.

Hledající má obětovat všechny nižší emoce na oltáři tohoto hledání. Má na něj položit hněv, ziskuchtivost, smyslnost a agresivní egoismus, jak a kdy která situace nastane, kdy jedno nebo druhé z nich ukáže své ošklivé já. Všechny mají být při takových příležitostech nepřetržitě spalovány, i když postupně. To je první význam odevzdanosti vyššímu Já.

287.

Je to ubohé ego, co se stará a bojuje, aby se přiblížilo k dokonalosti. Jak se však může nedokonalé vůbec kdy přeměnit v dokonalé? Nechť ustane ve svém starání a jednoduše se odevzdá vždy dokonalému Nadjá.

288.

Úplného odevzdání ega dosáhneme, jen když se s ním přestaneme ztotožňovat. V této snaze je klíč k praktické metodě dosažení.

289.

Můžeme poznat Boha, jen když ztratíme sebe, nemůžeme ztratit sebe, aniž bychom nezakusili bolest. Toto je vnitřní význam ukřižování.

290.

Odevzdat život PRAVDĚ znamená opustit nižší úrovně chování, které nás až dosud ovládaly. Znamená to, že od nynějška už nebudeme brát ohled na vlastní pohodlí a výhody, ale přijmeme vedení vnitřního Učitele bez ohledu na to, jak obtížnou cestu nám ukáže.

291.

Začíná předáváním svých problémů vyšší neviditelné Síle, končí tím, že se k ní obrátí sám. To se také nazývá „odevzdáním se Bohu“ a „hledat útočiště jedině v NĚm“.

292.

Konečná mysl člověka se nemůže zmocnit Nekonečné Síly o nic více, než může malý kruh pojmut velký kruh. V bodě, kde oba přicházejí do kontaktu, musí být vzdání se, odevzdání sebe sama, ochota opustit vlastní střed sebe, vlastní instinkt sebezáchovy.

293.

Co je nezbytné, aby udělal, je vzdát se svých obav a úzkostí, ať se týkají jeho či jemu blízkých a drahých, nebo těch, o kterých myslí, že mu chtějí ublížit. Měl by je všechny odevzdat Bohu a sám se jich zbavit. Neboť to je to, co vzdání se ega opravdu znamená. Potom nebude mít žádnou potřebu udržovat takovéto negativní myšlenky. Budou nahrazeny silnou vírou, že všechno s ním bude dobré. Do té míry, do níž se může vzdát svého malého ega s jeho touhami a obavami, do té míry zve a přivolává do svého života boží pomoc.

294.

Zápasíme o nalezení Boha, toužíme po tom, co se zdá být nedosažitelné, a nesmíme si nic ponechat, musíme odevzdat vše, vzdát se všeho, až bude ego roztaveno se všemi pouty, které k němu náležejí.

295.

Když člověk vědomě vyžaduje sjednocení s Nadjá, nevědomky přijímá podmínku, která sjednocení doprovází, a tou je – cele se odevzdat Nadjá. Neměl by si proto stěžovat, když se těší na šťastný život navždy s vytouženým objektem, že mu je tento objekt náhle odňat a jeho přání je zmařeno. Byl vzat za slovo. Protože mezi ním a Nadjá stála jiná láska, musela být tato překážka odstraněna, jestliže mělo být sjednocení provedeno; musel obětovat jedno, aby mohl mít druhé. Stupeň jeho připoutanosti k menší lásce byl odhalen mírou jeho utrpení při jejím odnětí; ale když přijme toto utrpení jako výchovný prostředek a neodporuje mu, povede ho cestou k pravé radosti.

296.

Až pochopí, že vyšší část jeho bytosti ví nezměrně více než on, co je pro něj dobré, ale že má také nekonečně více síly než on to přivodit, pak je připraven nastoupit odevzdaný život. Nebude již dále samolibě předstírat, že jeho nedokonalá mentalita je dostatečně moudrá, aby ho vedla, nebo jeho slabé ego že je dostatečně silné, aby ho podpíralo. Nebude již dále určovat předem svá rozhodnutí nebo jednání. Uvědomuje si, že nyní začínají vstupovat do jeho života a myslí jiné síly a jeho úlohou není stát jim v cestě, ale dovolit jim konat *jejich* práci. Čím více se jeho pasivita napojí na jejich aktivitu, tím lépe bude tato práce vykonána.

297.

Budoucnost, která ještě nenastala, se nesmí stát předmětem úzkostného přemýšlení ani radostného plánování. Tento postoj vylučuje již samotný fakt, že hledající učinil obrovský krok tím, že nabídl svůj život v odevzdanosti Nadjá. Od nynějška musí nechat budoucnost, aby se starala sama o sebe a čekat na vyšší vůli, jak k němu bude postupně přicházet. Tento přístup nesmí zaměřovat s lenivou nečinností, s apatickou netečností bezradných slabých lidí, kteří nemají kvality, sílu a ctižádost, aby se s životem úspěšně potýkali. Tyto dva postoje jsou protikladné.

Pravý aspirant, který pozitivně předal svůj osobní a světský život do péče neosobní a vyšší Síly, v jejíž existenci plně věří, učinil tak z inteligentního důvodu, ze silné vůle v sebezapření a ze správného hodnocení toho, v čem spočívá štěstí. Co toto intuitivní vedení znamená při přijímání nebo odmítání okolností, když sejme břemeno úzkosti z jeho mysli, může povědět pouze zkušenost. Bude to také znamenat, že půjde životem po jednotlivých stupních, aniž by se snažil nést budoucnost současně s přítomností. Bude to podobné, jako když překračuje řeku po řadě kamenů a spokojí se s tím, že vždy došlápne bezpečně na jeden kámen a na další bude myslit teprve potom, až k němu dojde a ne dříve. Bude to znamenat osvobození od klamného předvídaní a zbytečného plánování, od marného úsilí vynucovat si cestu, odlišnou od té, která je určena Bohem. Bude to znamenat vysvobození z utrpení, kdy sám neví, co má dělat, neboť každé nutné rozhodnutí i každá nutná volba budou pro mysl jasné a samozřejmé, když se čas pro ně přiblíží. Neboť intuice bude mít konečně svou příležitost nahradit v takových případech ego. Aspirant nebude již nadále odkázán na milost špatných vlastností a pošetilé domýšlivosti ega.

298.

Jakmile přijmeme toto vedení, tuto poslušnost hlasu Nadjá, ať nám přichází zvenčí cokoli, zapadá to do srozumitelného vzoru. Je to pro naše dobro, i když jeho tvář nahání hrůzu; je to prospěšné, i když bolestivé. Neboť to již neposuzujeme egoisticky, a proto nesprávně. Hledáme jeho pravý význam, jeho skryté poselství a jeho místo v božím řádu.

299.

Lidé milují své ego více než cokoli jiného nebo milují prodloužení ega, kterým jsou jejich rodiny. Ale jestliže se menší já odevzdá vyššímu Já, které je zdrojem ega, je tato láska sladěna s láskou k Nadjá.

300.

Teprve až člověk dosáhne této harmonie se záměry, které pro něj zamýšlí Příroda, může bez obav důvěřovat, že události jsou právě těmi, které pro něj chce Bůh.

301.

Ježíš neměl, kam by složil svou hlavu. Putoval z místa na místo a přitom, jak putoval, vyučoval bez jakékoli odměny. Kamkoli přišel, tam byl doma v naprosté důvěře, že se o něj stará Prozřetelnost.

302.

S tímto klidným přijímáním Života a touto radostnou spoluprací s ním a ochotnou poslušností jeho zákonů začíná hledající zjišťovat, že tento Život je on sám. Začínají se dít události, okolnosti se samy tak vyvíjejí, že to, co skutečně potřebuje pro svůj další vývoj nebo vyjádření, se objevuje samovolně.

303.

Když člověk dosáhne stupně, kde jeho vůle a život jsou předány a jeho mysl a srdce vnímají boží Přítomnost, pozná, že je praktickou moudrostí nerozhodovat o své budoucnosti předem, ale spíše ji nechat růst jako obilí ze semene.

304.

Jeho boj o přežití končí. Od této chvíle je jeho život svěřen vyšší Síle.

305.

Proto, že se harmonicky spojil s vyšší Silou, která udržuje vesmír, ví, že ona určitě může a bude udržovat ten maličký střípek vesmíru, to jest, jeho samého. Proto je prolnut velebnou důvěrou, že o něj bude postaráno správným způsobem.

306.

Málo lidí zná klidnou jistotu, málo jich ví, že mají vnitřní přístav, tajnou Sílu, která vzniká tímto předáním těla duchu.

307.

Ti, kdo žijí upřímně a inteligentně podle filosofického ideálu, jak nejlépe mohou, trvale odevzdávajíce ego Nadjá, obdrží ve svém životě viditelný důkaz a nádhernou průkaznou podporu vyšší Přítomnosti a Síly. Mohou si dovolit důvěřovat Bohu, neboť to není slepá důvěra.

308.

Bud' bude vnitřně veden k určitému postupu s úspěšnými výsledky, nebo bez jakéhokoli jeho úsilí se stane něco samo od sebe, aby tyto výsledky přivedilo. Zda sám udělá správný krok ve správném okamžiku, nebo zda ho za něj udělá někdo jiný, za člověka, který se opravdově spoléhá na vyšší síly Ducha, rozhodne vyšší záměr.

309.

V onom nádherném stavu zmizí pocit napětí, obtěžování strachem a utrpení z

nejistoty. Proč? Protože specifické problémy, v tom obsažené, jsou převzaty Nadjá. Také proto, že v oné míruplné atmosféře není negativní myšlení možné. Z toho můžeme vyvodit skvělé praktické pravidlo pro denní život: předejte *všechny* problémy Nadjá tím způsobem, že je vyženete ze své mysli a předáte je, ale nikoli způsobem nesprávným, že jim odmítnete čelit.

310.

Vesmírná Síla ho bude podporovat prostě proto, že se jí odevzdal. Nezdár v pravém slova smyslu, který však není vždy viditelný, bude proto nemožný.

Milost

311.

Milost je do nitra stahující síla nebo do nitra směřující přitahování Nadjá, které – protože je všudypřítomné – zaručuje všudypřítomnost Milosti.

312.

Milost je dobrotivá emanace, laskavé vyzařování z Nadjá, vždy v nás přítomné. Teologické používání tohoto výrazu, znamenající zvláštní pomoc, která je dána člověku Bohem proto, aby mu umožnila snášet pokušení a jednat správně, je závažné a libovolné zúžení původního významu. Tento význam někdy může mít, ale kromě toho znamená láskyplné milosrdenství, prokazované člověku Bohem, které se projevuje různě jako osvětlení mysli nebo úleva srdci, jako změna vnějších fyzických podmínek nebo jako dynamická převratně činná energie, působící na aspiranta nebo na jeho život.

313.

Odmítání ideje Milosti se zakládá na nepochopení toho, co Milost je, a zejména na víře, že to je libovolný vrtošivý dar, který pochází z oblíbenosti. Ničím takovým samozřejmě není, ale je spíše vstupem vyššího zákona do hry. Milost je prostě přetvářející síla Nadjá, která je vždy přítomná, ale která obvykle a zákonitě nemůže v člověku pracovat, dokud on sám neodstraní překážky pro tuto práci. Jestliže se její objevení považuje za nepředvídatelné, je to proto, že karmické zlé tendence, které tomuto objevení překážejí, se od jedné osoby ke druhé pozoruhodně mění v síle, rozsahu a délce své životnosti. Když se karma, která je vytvořila, dostatečně oslabí, nemohou již dále bránit její činnosti.

314.

Existuje druh malých milostí, takových, které způsobují záblesk; ale existuje jen jediná velká Milost: ta způsobuje trvalou přeměnu, hluboké radikální vyléčení a trvalé osvětlení.

315.

Milost je vždy přítomna, protože je vždy přítomna Nekonečná Síla, z níž Milost pochází.

316.

Milost nezávisí na žádném libovolném nebo náladovém zásahu Boha. Není to následek rozmaru nebo vrtochu Boha. Padá jako sluneční svit na všechny, na dobré stejně jako na špatné. Každý jednotlivec ji může obdržet podle toho, kolik překážek jí odstranil z cesty.

317.

Milost může být definována jako reakce Nadjá na duchovní touhu, upřímnost a víru osobního já, která pozvedá člověka nad jeho všední úroveň. Tato práce v nás (na rozdíl od práce konané *námi*), začíná v hlubokém pasivním tichu a končí v mentální, citové a dokonce fyzické aktivitě.

Je pravda, že je Milost poskytována, ale my sami umožňujeme její požehnání tím, že otevřeme své já, abychom ji mohli přijmout, že se ztíšíme, abychom ji mohli vycítit a že se pročistujeme, abychom pro ni byli připraveni.

Neznámé tajemné „cosi“ uvnitř člověka ho k sobě přitahuje. On tápe svou cestou, ale ono mu trvale uniká. Musí tam být něco velice nádherného, o čem dává podvědomí najevo, že to zná, neboť pocit, že je přitahován, ho neopustí a zesílí, když tomu nebrání a zůstane pasivní, meditativní.

318.

Je-li existence Milosti pokládána za samozřejmou, vyvstává otázka, jakým způsobem je předávána. Poněvadž je vyzařováním, vycházejícím z Nadjá, může být udělena přímo. Ale jestliže existují vnitřní překážky, jako že ve většině případů existují, a nedostatek síly ze strany člověka je překonat, pak není možné ji obdržet přímo. Potom bude muset být použita nějaká věc nebo osoba mimo něj jako prostředek pro její nepřímé předání.

319.

Když je člověk událostmi zdrcen a padne na kolena v modlitbě, je současně na přechodnou dobu zdrceno jeho ego. Po modlitbě, vyjádřené buď nahlas nebo mentálně, nastane několik okamžiků úplného vyčerpání, úplného uvolnění, které po modlitbě následuje. Potom na chvíli nastane ticho a právě v tomto tichu může Milost, která vždy vyzařuje z vnitřního Bytí, konat svou uzdravující a pomocnou práci. Současně ji může doprovázet odpovídající vnější činnost, která má charakter požehnání.

Jestliže vystoupíme na vyšší úroveň a zkoumáme případ aspiranta na Cestě, který praktikováním meditace úmyslně vyvolává okamžiky ticha, zjistíme, že i on otevírá dveře Milosti. Na tomto bodě je nutno vyjasnit určitý zmatek, který se často objevuje v duchovní literatuře a zejména v indické literatuře. Tam nacházíme naléhavé a důrazně opakované prohlášení o absolutní nutnosti nalézt gurua a o tom, že jeho milost může aspirantovi dopomoci k osvícení. Když říkám indická literatura, samozřejmě míním indickou literaturu hindskou, neboť v buddhistické literatuře toto naléhání všeobecně nenacházíme a aspirantovi se říká, aby konal nezbytnou práci a tím získá přirozený výsledek. Aspirant, který tiše žádal o pomoc, může zjistit, že jeho prosba je zodpovězena tím, že se objeví kniha, osoba nebo okolnost, odkud obdrží pomoc, v té době potřebnou. V případě, kdy se objeví nějaký člověk, může to být, ale nemusí, jeho osudem určený guru, bude to však někdo, kdo pro ten okamžik postačí. Vtip je v tom, že to, co nazýváme guruem, je to, co pomáhá připravit správné podmínky, co umožní vnitřní Přítomnosti, aby ji aspirant vycítil, nebo co jí dovolí vykonat její dobrotivou práci. Skutečná pomoc přichází z této Milosti – z vlastního duchovního bytí aspiranta, z něho samého. Saswitha, holandský léčitel, kdysi řekl, že k léčení pacientů používal jejich vlastních jemnějších těl; Saswitha vytvořil potřebné podmínky, které umožnily, aby energie z pacientů samých byla uvolněna – když měl úspěch.

320.

Milost není nutně uštěďřována záměrně nebo udělována osobně. Žák ji může získat od někoho, kdo dokonce ani neví, že je jejím zdrojem. Nemusí se projevit ničím větším,

než fyzickým setkáním těchto dvou lidí nebo dopisem jednoho druhému nebo i prostou úvahou jedné osoby o druhé. Avšak necht' je získána jakkoli, Milost má svůj prapůvodní zdroj v tajemném Nadjá. Proto ji nemůže žádný člověk, jakkoli zbožný, ušlechtilý nebo pokročilý, skutečně nikomu dát; může být jenom použit vyšší Silou pro tento účel, ať si ve své povrchové mysli je nebo není vědom toho, co se děje.

321.

Filosofický pojem Milosti je odlišný od obecně rozšířeného nábožensko-teologického pojmu a nemá být za něj zaměňován. Pojem nábožensko-teologický má v sobě libovůli, náladovost a protekcionářství. Pojem filosofický nic takového nemá. Navzdory své tajuplnosti Milost často přichází poté, kdy hledající splnil určité podmínky; ale přichází i tehdy, když se zdá, že tak neučinil; je dědictvím příčin, které byly uvedeny do pohybu v dřívějších životech na této zemi. Představa, že je Milost udělována libovolným způsobem vyšší Silou, znamená personifikovat onu Sílu, považovat ji za oslavovaného člověka. To zní jako nesmysl každému, kdo dovede o skutečné přirozenosti této Síly správně uvažovat a hluboce přemýšlet. Představa rozmaru znamená dělat z projevu Milosti záležitost pouhého vrtochu, vzrušení okamžiku, pomíjivou náladu. Tak tomu prostě nemůže být, neboť Milost sestupuje z úrovně, která tyto věci překračuje. Nakonec, představa protekcionářství je obvykle užívána ve spojení s guruem, světcem nebo Bohu podobným člověkem. Jestliže je tento člověk skutečně plně a hluboce osvícený, má dobrou vůli ke všem ostatním lidem, přeje si, aby ke Světlu došli všichni a ne jen právě ti, kterým prokazuje přízeň nebo kteří prokazují přízeň jemu. Jeho milost je vždy přítomna, ale lidé musí být schopni ho rozpoznat a milost přijmout. Je vždy připraven s každým sdílet svou zkušenost Boží všudypřítomnosti, ale ne každý je připraven ji zachytit.

322.

Člověk, který horoucně věří, že Kristus má moc mu odpustit jeho hříchy, se nemylí. Ale jeho představa o tom, kdo odpouští, je chybná. Kristus, který mu může odpustit, musí být živoucí síla, nikoli mrtvá historická osobnost. A ona síla je jeho vlastní Kristus-Já, to jest, Nadjá.

323.

Milostí nemíníme, že trvalé spojení s Nadjá může být dáno zvenčí přízní jiného člověka.

324.

Že může Milost přijít jen prostřednictvím požehnání duchovního, jmenovaného nějakou církví, a žádným jiným průchodem, je naprostou pověrou. Milost může přijít prostřednictvím kteréhokoli člověka, který je inspirovaný, nebo kterékoli knihy, napsané takovým člověkem, i když tento člověk není členem žádné církve. Jestliže duchovní nebo kněz sám vstoupil do zdroje Světla, potom se stal jeho průchodem, ale jinak ne.

325.

Víra v Milost učitele se objevuje v maurských zemích severní Afriky, kde se v duchovních kruzích říká, že čím více času strávíme ve společnosti někoho, kdo je požehnan duchovní silou, tím více vstřebáme něco z jeho síly formou odrazu, zvaným „baraka“.

326.

Není na něm, aby věděl dopředu, jakou formou zjevení přijde, zdali to bude intuice,

silný tlak, sen, nebo určitá událost, slova přečtená v knize, věta pronesená rty někoho, nálada vzniklá hudbou, uměním, Přírodou.

Karma a odpuštění

327.

Někteří lidé mají potíže s pochopením, jaké přesné místo zaujímá Milost ve schématu věcí. Jestliže věří v zákon odplaty, zdá se, že pro zákon Milosti není ponecháno žádné místo. Je pravda, že člověk musí zlepšit své chování a napravit své chyby, že těmto nezbytným povinnostem nelze nijak uniknout. Ale může je provádět výlučně sám bez pomoci nebo mohou být prováděny s myšlenkou, vzpomínkou a pomocí Nadjá. Tento druhý postup vnáší možnost Milosti. Ta může vstoupit pouze tehdy, jestliže jsme sledovali první postup a jen když duchovní touha pozvedla vědomí k Nadjá. Pro tento účel postačí kontakt jediného okamžiku. Co se stane potom, je, že vnitřní změna je dokončena a zbývající nesplněný karmický důsledek je pak anulován. Zde neexistuje dávat „něco za nic“, žádné porušování zákona odplaty. V každém případě ego musí použít svou vůli k tomu, aby činilo pokání a zlepšilo se.

328.

Kdo se prohřešil a za svůj hřích trpěl, kdo dospěl k vnitřnímu pochopení hříchu a učinil za to kající nápravu, kdo potom pocítil ve svém srdci dobrotivou Milost, že je mu odpuštěno – tento člověk může snadno prominout těm, kteří mu ukřivdili a mít soucit s těmi, kteří ubližují sobě tím, že ubližují druhým.

329.

Existují tři druhy Milosti: za první, ta, která se jeví jako Milost, ale která ve skutečnosti pochází z minulé dobré karmy a je osobně plně zasloužená; za druhé, ta, kterou dává Mistr žákům nebo uchazečům, když nastanou správné zevní a vnitřní okolnosti – ta je jen v podobě dočasného záblesku, ale je užitečná, protože dává záblesk cíle, pocit správného směru a inspirující povzbuzení k pokračování v Hledání; za třetí, když některý člověk dosáhne nejnepěššího stupně realizace, je mu v některých případech umožněno pozměnit hrozící negativní karmu nebo v jiných ji anulovat, neboť zvládl ony lekce, kterým se měl naučit. To je obzvlášť zřejmé, když Ruka Boží odstraní překážky, stojící v cestě jeho práci. Filosofické pojetí Milosti dokazuje, že je spravedlivá a moudrá. To je skutečně zcela odlišné od ortodoxní náboženské víry o ní, víry, která ji považuje za libovolný zásah vyšší Síly ve prospěch jejích lidských oblíbenců.

330.

Touto Milostí mohou být chyby minulosti zapomenuty, takže může být přijato ozdravení přítomnosti. V radosti této Milosti může být navždy zahnána bída starých omylů. Nevracejte se k minulosti – žijte jedině ve věčném Nyní – v jeho míru, lásce, moudrosti a síle.

331.

Bylo by odpuštění anulováním zákona o karmě? Neexistuje žádný únik z jednoho karmického následku, který vede k dalšímu následku a vytváří ho v nekonečných a beznadějných sériích?

Karma musí působit automaticky, ale Síla za karmou zná všechny věci, řídí všechny záležitosti, řídí dokonce karmu samu, *ví a rozumí, kdy je odpuštění vhodné*. Žádná lidská mysl nemůže změřit hloubku oné Síly, proto odpuštění nenarušuje zákon karmy; doplňuje

práci tohoto zákona.

„My, smrtelníci, všichni potřebujeme odpuštění. Nežijeme, jak bychom měli, ale jak můžeme,“ napsal Menander téměř čtyři sta let před Kristem.

332.

Stejně tak, jako se tato generace dožila toho, že vidí, jak je zkušenost zemské přitažlivosti vyvrácena beztlížností kosmonautů, tak existovali a existují ve všech generacích lidé, kteří nacházejí zkušenost s karmou vyvrácenou Milostí a jejím odpuštěním.

333.

Když je absolutní podřízení ega odměněno svatou Milostí Nadjá, je člověku uděleno odpuštění za nejčernější minulost a jeho hříchy.

334.

Není možné dosáhnout odpuštění trestu za minulé chyby, dokud se jich nezbavíme tím, že si jejich lekce vezmeme plně a doslova k srdci.

335.

Buddha se nacházel v zemi, kde degenerované kněžstvo lstivě přesvědčovalo davy, aby věřily, že každý hřích může být smyt a že jeho přítomné nebo budoucí osudové následky lze přelstít placeným rituálem, obětí nebo magií. Snažil se pozvednout morální úroveň svého lidu tím, že popřel odpuštění hříchu a potvrdil nekompromisní vládu karmického zákona, přísné nezměnitelnosti neviditelné spravedlnosti.

Ježíš se naopak nacházel v zemi, kde náboženství drsně prohlašovalo „oko za oko, zub za zub“. Také on se snažil povznést morální úroveň svého lidu. Ale moudrost, o nic menší než byla Buddhova, ho přinutila utkat se se situací zdůrazňováním odpuštění hříchů a milostí boha.

„Zákon odplaty dá každému po zásluze a žádná vnější náboženská forma nemůže změnit jeho působnost,“ je jádro velké části Buddhova učení. „To je pravda,“ mohl říci Ježíš, „ale existuje také zákon lásky, lásky boží pro ty, kteří mají víru, aby ji vzývali, a vůli, aby ji uposlechli.“ Připusťme, že oba proroci měli pravdu, jestliže posuzujeme rozdílné skupiny, k nimž mluvili, a že oba poskytovali ten druh pomoci, který byl v každé skupině nejvíce zapotřebí. Necht' nikdo neupírá Božství onu ctnost, kterou vlastní lidstvo. Odpověď vyššího Jáství na pokání ega je jistá. A taková odpověď se může rozprostírat po celé cestě až k úplnému odpuštění hříchů.

336.

Pro ty, kdo věří, že je vesmír řízen zákonem a že lidský život jako jeho součást musí být také řízen zákonem, je obtížné věřit v odpuštění hříchů a nauku o Milosti, jejíž součástí je toto odpuštění. Ale necht' uvažují o následujícím: když člověk není úspěšný a nevezme si lekci k srdci a své chování nezmění, když znovu upadne do starých hříchů, potom jejich odpuštění automaticky také zaniká. Zákon odplaty není anulován tím, že je člověku odpuštěno, ale působnost zákona odplaty je pozměněna současnou působností vyššího zákona.

337.

Pro ty, kdo věří, že je vesmír řízen zákonem a že lidský život jako jeho součást musí být také řízen zákonem, je obtížné věřit v odpuštění hříchů a nauku o Milosti, jejíž součástí je toto odpuštění. Ale necht' uvažují o následujícím: když člověk není úspěšný a nevezme

si lekci k srdci a své chování nezmění, když znovu upadne do starých hříchů, potom jejich odpuštění automaticky také zaniká. Zákon odplaty není anulován tím, že je člověku odpuštěno, ale působnost zákona odplaty je pozměněna současnou působností vyššího zákona.

338.

Nadjá pracuje pomocí neúprosného zákona, ano, ale láska je součástí tohoto zákona. Milost neporušuje žádný princip, ale spíše splňuje ten nejvyšší Princip.

339.

Milost může být dozráním karmy nebo odpovědí na přímou prosbu k vyšší Síle nebo může přijít prostřednictvím proseb světce. Víra v Sílu je odměněna Milostí. Jestliže prosba selže, nepříznivá karma je zřejmě příliš silná. Materialisté nevysílají takové prosby, a tak neobdrží žádnou Milost, dokud nahromadění dobrých skutků nepřinese dobrou karmu.

340.

Názor, že se musíme učinit způsobilými pro Milost dříve, než ji můžeme získat, nemusí zřejmě v některých případech odpovídat pravdě. Ale i zde doplní zákony o reinkarnaci a odplatě chybějící souvislosti.

341.

Kde je naděje pro lidstvo, jestliže neexistuje žádná Milost, pouze karma? Jestliže trvalo celé věky shromáždit karmické břemeno, které nyní neseme, potom potrvá stejné časové období, abychom se z něho vyprostili – hrůzu nahánějící úkol bude pokračovat každou reinkarnací, dokud člověk znovu a znovu nezemře – dokud individuální sběratel karmy, ego, zde již nebude, aby si na ni dělalo nárok. Ale zrušit svou vlastní existenci svým vlastním úsilím je pro ego nemožné, je však možné, aby to učinilo svým neusilováním, vzdáním se, svým dovolením, aby vyšší Síla do něho vstoupila, neděláním si nadále nároku na osobní totožnost. Tento vstup vyšší Síly, když k němu dojde, je Milostí, neboť to není čin člověka.

342.

Aspirant, který se spoléhá výhradně na své vlastní snahy bez jakékoli cizí pomoci, bude přesto jednoho dne pociťovat potřebu vnější síly, aby mu udělila to, co nemůže získat vlastní silou. Úkol, který započal, nemůže být dokonale vykonán nebo úplně vykonán jedině jím samým. Nakonec bude muset padnout na kolena a prosit o Milost. Ego nemůže spasit samo sebe.

Proč?

Protože ve skrytu to udělat nechce, neboť by to znamenalo jeho zánik. A tak, dokud ho aspirant nedonutí, aby prosilo o Milost, veškeré jeho snahy mu přinesou jen částečný, nikdy plně uspokojivý výsledek. Ti, kdo tvrdí, že idea Milosti narušuje pojem univerzálního zákona, nenahlíží do ní dosti hluboko. Neboť potom by pochopili, že naopak splňuje zákon úsilí individuální mysli, ve který oni věří, tím, že jej doplňuje zákonem činnosti Univerzální Mysli uvnitř jednotlivce, ve který by také měli věřit. Bůh nemůže být od člověka oddělen. Člověk nežije ve vakuu.

343.

Ego je předurčeno, aby bylo pozdviženo do Nadjá a tam skončilo nebo, správněji, překročilo samo sebe. Protože však svůj vlastní život dobrovolně neskončí, musí

zasáhnout nějaká síla zvenčí, aby povznesení ego uskutečnila. Onou silou je Milost a to je důvodem, proč je objevení se Milosti tak naléhavé. Navzdory všem svým duchovním touhám a modlitbám, svým protestům a sebeobviňováním ego konečný vzestup nechce.

344.

Odůvodněním Milosti je, že pouze Nadjá nám může říci, co Nadjá je, pouze Nadjá nás může poučit o sobě. Ego-intelekt to udělat nemůže; smysly určitě také ne a běžná zkušenost je od toho vzdálená.

345.

Žádný člověk se nedokáže stát tak nezávislým na tělesných choutkách a lidských touhách, aby nestrhly jeho úsudky nebo rozhodnutí, pokud není vnitřně podporován a posilován Milostí.

346.

Ono „já“ je v nás a pokusy ho zničit a odstranit jeho existenci z vědomí tu a tam uspějí, jen aby se později ono „já“ znovu objevilo. Jedině Milost může účinně překonat jeho tyranii. Odevzdání se Nadjě trvalým obrácením se k němu končí boj a přináší mír. Ego je potom podrobené, poslušné, oběť, a nikoli již vítěz.

347.

Není v moci člověka získat více než záblesk tohoto božštějšího života. Jestliže v něm má zakotvit pevně a trvale, potom je sestoupení Milosti absolutně nutné. Vyumělkované metody to nikdy nevyvolají. Rituály a oběti a magické obřady, hloubání nad kóany zenu nebo uvažování nad nejnovějšími knihami to nikdy nepřivodí.

348.

Čím více se člověk přibližuje k Nadjě, tím účinněji na něj může Milost působit. Důvod k tomu spočívá v samotné přirozenosti Milosti; ona totiž není ničím jiným, než dobrotivou silou, vyzařující z Nadjě. Je zde stále, ale nadvláda animální přirozenosti a ego brání jejímu vstupu do jeho vědomí. Když je tato nadvláda dostatečně oslabena, Milost vstupuje častěji a častěji do hry prostřednictvím záblesků, ale i jinak.

349.

Nic, co děláte, nemůže vyvolat tuto nádhernou proměnu, neboť ta není výsledkem úsilí. Nezávisí na síle vaší vůle nebo na intenzitě vaší touhy. Je něčím, co může být pouze učiněno vám, nikoli vámi. Je výsledkem toho, že jste prolnutí jinou a vyšší Silou. To závisí na Milosti. Ta je prchavější, avšak více uspokojivá, než cokoli jiného v životě.

350.

V moci člověka není dokončit očištnou práci, ani její završení – osvícení; to musí vyvolat jeho Nadjá činností uvnitř jeho psyché. Tato aktivizující síla je Milost.

351.

Když je ego dostatečně zrceno svými zklamáními nebo neúspěchy – a dříve či později se to stane většině z nás – obrátí se buď otevřeně nebo tajně k doznání, že potřebuje vnější pomoc. A jakou jinou pomoc může pak nalézt, než Milost, ať zprostředkovanou přímo z Nadjě, nebo nepřímo prostřednictvím učitele?

352.

Nemůže si přivlastňovat žádnou ctnost, protože on sám žádnou změnu neudělal. Byl to dar – dar Milosti.

353.

Nejvyšší účinek Milosti, její nejcennější pomoc, nastává tehdy, když její dotyk způsobí, že se člověk zbaví nadvlády svého ega, když odstraní osobní překážku před Nadjád.

354.

Pouze když ego, se zmařenými plány a zklamané, zraněné a trpící, zjistí, že nemůže dostatečně změnit svůj vlastní charakter, je připraveno prosit ve své bezmocnosti o Milost. Pokud věřilo, že se mu to podaří vlastní silou, nemělo úspěch. A způsob, jak prosit o Milost, znamená sedět dokonale tichý, nedělat naprosto nic, protože veškeré konání selhalo.

355.

Protože právě to „já“, které hledá pravdu a praktikuje meditaci, je tak iluzorní, nemůže s úspěchem dosáhnout toho, co hledá a nemůže to s úspěchem dokonce ani praktikovat, dokud neobdrží pomoc z vyššího zdroje. Pouze dva takové zdroje jsou možné. První a nejlepší je přímá Milost Nadjád. O tu musí prosit, žebrat a plakat. Druhá je Milost učitele, který sám vstoupil do vědomí Pravdy.

356.

Odhalení, které uvádí vědomí člověka do souladu s Nadjád, přichází pouze Milostí.

357.

Když úsilí člověka dozraje, insight se objeví sám od sebe. Avšak člověk nemůže říci, který den se to stane, nemůže uspíšit zázračnou událost vlastním úsilím. Neboť to závisí na Milosti.

358.

Toto stopování ega a boj s ním v jeho vlastním doupěti se zdá být únavným a nekonečným úkolem. Sotva s uspokojením uvěříme, že jsme našli jeho poslední doupě a dobojovali poslední boj, objeví se znovu a my musíme začít znovu. Můžeme vůbec doufat, že tento úkol dokončíme? Má být uspokojení z vítězství vždy předčasné? Když nás taková nálada bezmocnosti zcela přemůže, začneme konečně vkládat všechnu svou další naději na vítězství jedině na Milost. Víme, že nemůžeme spasit sami sebe a obracíme se k vyšší Síle. Uvědomujeme si, že k naší spáse je vlastní snaha absolutně nutná, ale později odhalíme, že pro naši spásu nestačí. Musíme být pokořeni až k zemi v pokoře a bezmocnosti dříve, než se objeví Milost a sama práci, kterou jsme začali, dokončí.

359.

Vytrvalé vlastní úsilí může zeslabit egoismus, ale nevyloučí ho. Onen konečný akt není možný, protože ego samo sebe dobrovolně nezničí. Co úsilí dělá, je, že připravuje cestu pro další sílu, která může ego zničit, a tak umožňuje jeho úspěch v pravý čas. Co dále dělá, je, že prohlubuje inteligenci a intuici a zlepšuje charakter, což také jedince připravuje a přitahuje ony síly. Ty nejsou ničím jiným než odpouštějícími, ozdravujícími a zejména přeměňujícími silami Milosti.

360.

Zatímco trpělivě čeká s odevzdanou vůlí na příchod boží Milosti, řídí vědomou snahu k sebezlepšení, a tak si ji mimoděk zaslouží

361.

Že se boží Milost objeví v jeho životě, není žádný mimořádný úkaz. Neboť Milost je zde stále a za všemi jeho boji jako trvalé, nepřerušované vyzařování z Nadjá. Ale tyto boje byly jako vytažení plachet na lodi. Když jsou nahoře, mohou zachytit vítr a hnací síla začne automaticky působit.

362.

Někteří hledající jsou deprimováni a zbaveni odvahy, když se dovídají, že je Milost nepostradatelnou složkou úspěchu na Cestě. Zdá se, že se jim tím výsledek vymyká z rukou a dělá z něho věc štěstí. Zaujímají příliš negativní postoj. Je pravda, že Milost nepodléhá jejich příkazu, ale atmosféra, která ji přitahuje, podmínky, za nichž může nejnadhěji vstoupit, jsou v jejich moci.

363.

Milost Boha je jiskra, která se musí snést do lidského úsilí, aby jej nakonec udělala účinným.

364.

Můžeme bloudit kolem a čekat, až přijde Milost, nebo můžeme sledovat cestu disciplíny, která pracuje pro její příchod.

365.

Fakt, že je Milost nepředvídatelné sestoupení shora, neznamena, že jsme v této věci zcela bezmocní, že neexistuje nic, co v tom můžeme vykonat. Můžeme se přinejmenším připravovat jak přivolat Milost a jak správně reagovat, až opravdu přijde. Můžeme pročistit své srdce, cvičit mysl, ukáznit své tělo a pěstovat altruistickou službu dokonce již nyní. A potom každé volání, které vyšleme, abychom prosili o Milost, bude podpořeno a zdůrazněno těmito přípravami.

366.

Odpuštění těm, kdo nám ublížili, nás staví do postavení, v němž si zasloužíme odpuštění za bezpráví, která jsme učinili my sami.

367.

Nejvyšší tajemství Milosti nebylo nikdy rozřešeno těmi, kteří nevědí, že k ní přispívají předchozí reinkarnace. Některé lidé ji dostanou teprve po letech horoucí duchovní touhy a těžké dřiny, ale jiní, jako František z Assisi, ji získávají nepřipraveni a aniž by měli duchovní touhu. Běžný kandidát si nemůže dovolit pokoušet v této záležitosti nějakou náhodu, nemůže riskovat maření celého života čekáním na nepravděpodobnou návštěvu Milosti. Měl by raději nabídnout vše, co má, zasvětit svůj život a odevzdat své lásky jedinému, vše stravujícímu zanícení pro Nadjá, jestliže si přeje, aby do něho proudila síla Milosti. Jestliže není schopen se takto zcela odevzdat, nechť udělá další nejlepší věc, což je nalézt někoho, komu byla božská Milost udělena a koho vnitřně přeměnila. Nechť se stane žákem takového člověka a potom bude mít lepší naději, aby na něj sestoupila Milost, než by měl, kdyby musel jít cestou sám.

368.

Když se učiní hodným Milosti, nemusí se starat, jestli ji vůbec kdy obdrží. Jeho vážné snahy si ji dříve či později zaslouží. A to je nejlepší způsob, jak dosáhnout, aby pravděpodobnost udělení Milosti se stala skutečností.

369.

Milost vyžaduje připravenou mysl, která by ji obdržela, ukázněný život, který by ji přijal a toužící srdce, které by ji přivolalo.

370.

Jestliže se snaží splnit tyto podmínky upřímné sebezprávy a jestliže se pokusí praktikovat službu, soucítění a laskavost, Milost přijde a její význam bude nalezen. Neboť Milost má charakteristiku, která je velmi blízká lásce, nesobecké lásce. Co on dává druhým, to mu bude vráceno zákonem odplaty.

371.

Ti, kdo usilují o Milost, by měli udělat něco, aby si ji zasloužili. Necht' odpouštějí všem, kteří je zraňují; necht' se slitují nad každým, nad nímž mají moc nebo kdo od nich potřebuje pomoc; necht' přestanou vraždit nevinná zvířata. To bude skutečně, jako kdyby dali Milost sami sobě. Co dávají druhým, mohou očekávat, že dostanou sami.

372.

Skutečnou překážkou pro vstup Milosti je to, že se člověk ve svých myšlenkách zabývá sám sebou. Neboť pak ho musí Nadjá ponechat jeho starostem.

373.

Existuje-li zákon, spojený s Milostí, je to tento: podle toho jak dáváme lásku Nadjá, tak dostáváme od něho Milost. Ale tato láska musí být tak silná, tak velká, že mu ochotně obětujeme čas i myšlení, a to v takové míře, která ukazuje, jak mnoho pro nás znamená. Zkrátka, musíme dávat více, abychom více dostali. A láska je to nejlepší, co můžeme dávat.

374.

Zpověď je dobrá praxe, když je upřímným, čestným přiznáním, že určité činy minulosti byly chybnými činy, ať byly pouze nerozvážené nebo zcela špatné, že neměly být nikdy spáchány; a že setká-li se znovu s podobnými situacemi, bude se snažit vynaložit nejkrajnější úsilí, aby je nespáchal. Výčitky svědomí, pokání a touha učinit nápravu, jsou emoční pocity, které musí doprovázet intelektuální rozpoznání, jestliže má mít v budoucnosti účinnou hodnotu. Podle zvyklosti existují tři způsoby, kterými se zpověď může uskutečnit. Existuje způsob určitých náboženství, která nařizují přítomnost vysvěceného kněze. Ta má význam zejména pro stoupence těchto náboženství, kteří se mohou přimět k tomu, aby věřili v dogma a v kněze. Ale je-li zpověď konána v náboženské atmosféře nebo ne, zpověď jiné osobě má cenu jen tehdy, jestliže duchovní úroveň toho druhého je skutečně vyšší než vlastní úroveň hříšníka a nedělá si na ni jen nárok nebo ji jen nepředstírá. Jestliže je zde taková záruka, potom zpověď uvolňuje napětí tajně udržovaných hříchů. Za druhé, existuje způsob některých sekt a kultů, které nařizují přítomnost skupiny. I ten je prospěšný pouze spoluvěřícím a to jen velmi omezeným způsobem. Nabízí citovou úlevu. Ale degeneruje až příliš snadno do egoistického exhibicionismu. Určitě je mnohem méně žádoucí, než první způsob. Soukromá zpověď, konaná o samotě a řízená k vlastnímu vyššímu Já, je způsob třetí. Jestliže hříšník zažívá

pocit, že je vnitřně očištěn a následkem toho nemá sklon hřích opakovat, může poznat, že jeho zpověď byla účinná a že Milost Nadjá k němu přišla jako reakce na akt zpovědi. Je však chybou věřit, že jediný akt zpovědi je vše, co je zapotřebí. Může být, ale taková reakce přechází nejčastěji jen jako vyvrcholení řady takových zpovědí. Je také chybou věřit, že zpověď má nějakou cenu, když ego hříšníka není co nehlouběji pokořeno a zpověď ho nepřiměje, aby cítilo nejen svou pošetilost a bezcennost, ale také svou závislost na pomoci vyšší Síly při získání moudrosti a sebevlády.

Avšak schvalování morální hodnoty zpovědi by nemělo být mylně považováno za schvalování institucionální hodnoty rozhřešení. Existují církve, které od svých věřících vyžadují zpověď a které za ni dávají rozhřešení. Druh zpovědi, kterou filosofie podporuje, je zpověď tajná, soukromá, individuální a vykonaná docela tiše v hloubi vlastního srdce člověka. Druh rozhřešení, které filosofie uznává, je Milost, udělená vlastním vyšším Jástvím jednotlivce stejně tak tiše a tajně, jako by měla být provedena zpověď. Žádná církev a žádný člověk mimo jeho vyšší Jáství nemá moc zprostit ho jeho hříchů.

375.

Když Milost přijde, neměli bychom egoisticky zasahovat do jejího působení, ale měli bychom se nechat unášet bez odporu a jaksí bezmocně po jejím laskavém proudu.

376.

Musíme udělat pro Nadjá místo, jestliže si přejeme jeho přítomnost. Můžeme to udělat pouze tím, že odsuneme stranou předměty, podmínky a bytosti, které blokují cestu k našemu vědomí, protože jsme k nim připoutáni. Jejich odstraněním se tento záměr nesplní, ale zrušením připoutaností ano. Protože když touhy odcházejí, zanechávají srdce vyprázdněné pro Nadjá.

377.

Vnitřní práce Milosti je možná jen, když aspirant souhlasí se směrem, který Milost zvolí, a podporuje tu přeměnu, kterou ona uskutečňuje. Jestliže ho Milost odlučuje od připoutaností, kterých není ochoten se vzdát, a jestliže se zdráhá dát k tomu svůj souhlas, Milost může být donucena ustoupit. Totéž se může stát, jestliže lpí na touze, z které se ho ona snaží osvobodit.

378.

Protože nikdo na tomto světě nemůže dosáhnout dokonalosti, ale pouze se k ní přiblížit, povede osobní uvědomění si tohoto faktu v pravý čas a po mnoha snahách k hluboké pokoře a odevzdanosti. To může otevřít dveře osobnosti člověka pro Milost a tím pro nádhernou zkušenost Nadjá, onoho Věčně-Dokonalého.

379.

Milost není jednostranný proces. Není to, jak se někteří mylně domnívají, získání něčeho zdarma. Nikde neexistuje nic zdarma. Neboť když začne Milost pracovat, začne rovněž rozptylovat ty negativní vlastnosti, které jí překáží. Budou vzdorovat, když však přijmete správný postoj sebezvdání a jste ochotni tyto vlastnosti opustit, nebudou moci dlouho odporovat. Když však na nich lpíte, protože se zdají být součástí vás samých nebo proto, že se zdají být „přirozené“, potom se Milost buď stáhne zpět, nebo vás zavede do okolností a situací, které odstraní zábrany násilně a následkem toho bolestně.

380.

Existuje bod, kde musí vlastní úsilí přestat a začít sebezpokořením. Nerozpoznat ho je

projevem domýšlivosti, je na překážku Milosti.

381.

Boží Milost neposkytuje člověku to, co žádá, ale to, co potřebuje. Někdy je to totožné, někdy ne. Pouze u mudrce se to vždy shoduje; u druhých lidí to může být v ostrém konfliktu.

382.

V počátečních stupních duchovního postupu se může Milost projevit udělením extatických pocitů. To povzbuzuje žáka, aby sledoval Hledání a aby věděl, že je sleduje tak dalece správně. Ale když je účelu dosaženo, blažené stavy pominou, neboť pominout musí. Žák se pak bude mylně domnívat, že Milost ztratil, že neudělal něco, co udělat měl, nebo že udělal něco, co udělat neměl. Pravou skutečností je, že je to Milost sama, která tuto ztrátu způsobila jako součást jeho dalšího stupně pokroku, i když to jeho vědomé myslí nepřináší žádnou radost, ale jen bolest. Jeho domněnka, že ztratil přímý kontakt s vyšší Silou, z něhož se předtím těšil, není správná: ve skutečnosti byl jeho kontakt pouze nepřímý, protože jeho city se tehdy zabývaly samy sebou a svým potěšením z této zkušenosti. Je od nich oddělován tak, aby mohl být zbaven každého přání a úplně pokořen ve svém egu a takto být připraven pro dobu, kdy znovu získaná radost ho už nikdy neopustí. Je totiž nyní na prahu temné noci duše. V tomto stavu pro něj Milost také vykonává práci, ale hluboko v podvědomé myslí, daleko z jeho dohledu a mimo jeho kontrolu.

383.

Úžasný účinek hlubokého spánku není jen obnovení energie fyzického těla, ale mnohem více návrat člověka k sobě samému, k jeho duchovnímu Já, k čistému univerzálnímu Vědomí. Povšimněte si, že toto vše se děje bez jakékoli snahy z jeho strany, bez jakéhokoli použití osobní vůle. Vše je vykonáno pro něj. Milost působí stejným způsobem.

384.

Když sestoupí Milost, ať v důsledku nějaké činnosti, nebo postoje člověka, nebo zdánlivě bez příčiny z vnějšku, jestliže je ryzí, bude se na kratičkou dobu zdát, že je ustavičná, jako by se člověk dotkl věčnosti, jako kdyby život a vědomí byly bez začátku a bez konce. Je to stav absolutního uspokojení, úplného naplnění.

385.

Uvědomuje si, že vstoupila nová síla, mnohem mocnější, než je normálně jeho vlastní, a převzala vedení celé jeho bytosti. Když dosáhne tohoto stupně, přestane kolísat ve věrnosti vůči nauce i v provádění disciplíny. Bude vytrvale pevný.

386.

Nutnost být bdělý vůči negativním sugescím, mít se mentálně na pozoru před odchylnými nebo nedůstojnými idejemi, trvá po určitou dobu, ale ne navždy. Když Milost začne působit, nebezpečí z těchto zdrojů zmizí, neboť zmizí sama možnost, že jimi bude lákán nebo že se jim otevře. Milost ho zahaluje jako pláštěm.

387.

Když na něj začíná dopadat světlo Milosti, uvědomuje si tendence a sklony, motivy a touhy, které zabraňují nebo odporují procitnutí do vědomí Nadjá.

388.

Když do jeho srdce sestoupí síla Milosti, žádná zlá vášeň nebo nižší cit se jí neubrání. Ty a jejich průvodní touhy slábnou a potom samy od sebe odpadnou.

389.

Jeho vrozené tendence zde stále mohou na čas být – tvoří jeho karmu – ale Milost je udržuje v šachu.

390.

S přicházející Milostí bere jeho vývoj na sebe vlastní život a není již měřen v přímém poměru k jeho snaze.

391.

Milost je mocný podnět. Sestupuje z vyššího zdroje, naléhá na nás, abychom zdokonalili svou přirozenost, vybavuje nás, abychom to byli schopni splnit. Takto jsme pozdviženi na její vlastní vyšší úroveň.

392.

Pravda je, že síla Nadjá ho zpracovávala ještě dříve, než vznikly jeho snahy. Naléhavost hledat blízký a vědomý vztah k Nadjá, rozhodnutí nastoupit Cestu – tyto samotné myšlenky vzešly ze skrytého a činnorodého vlivu Nadjá.

393.

Nepopsatelný mír a jedinečná harmonie, které se zmocnily jeho srdce, jsou prvními výsledky Milosti.